Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

ORGAN OFICJALNY ZWIĄZKU ZAW. FARMACEUTOW-PRACOWNIKÓW w RZPLITEJ POLSKIEJ.

CZASOPISMO WYCHODZI DWA RAZY MIESIĘCZNIE.

Prenumerata roczna zł. 16. Numer pojedynczy 1 zł

Redakcja i Administracja czynne od godziny 11 do 3 pp. codziennie, oprócz niedziel i świąt.
Adres Redakcji i Administracji: **Warszawa, Bracka 18, m. 30. Tel. 136-20 i 323-18. Konto czekowe P. K. O. 8491.**

ROK XXVIII. № 1. 15 [illegible]CZNIA 1929 R.

KRONIKA FARMACEUTYCZNA

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO FARMACEUTÓW-PRACOWNIKÓW W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ROK XXVIII. Nr. 1 15 STYCZNIA 1929 R.

Rok 1928.

Za rokiem w otchłań leci rok... Na klepsydrze tysiącleci znów przesypało się nikłe ziarnko piasku... Czasokres, który w panoramie wieków i w historji ludzkości jest ledwo dostrzegalnym pyłkiem, urasta niepomiernie i olbrzymieje w porównaniu z tak szybko przemijającą chwilką życia ludzkiego... Więc chcielibyśmy chociaż we wspomnieniu zatrzymać to, co nie wraca i dlatego z początkiem nowego roku spoglądamy wstecz, robimy przegląd czynów dokonanych, sumujemy braki, a z otrzymanych rezultatów nabieramy sił i mocy wytrwania do dalszej pracy i dalszej walki o lepsze jutro dla siebie i społeczeństwa.

Zestawienie bilansu kończącego się roku przynosi wielkie korzyści moralne nietylko jednostkom, ale w większej jeszcze mierze całym ugrupowaniom, czy to politycznym, czy też społecznym i zawodowym. Z tej racji przystępujemy do pobieżnego naszkicowania wypadków z roku ubiegłego, który był bardzo obfity w wydarzenia pierwszorzędnej wagi dla naszego zawodu.

Na pierwszem bodaj miejscu należy postawić fakt, że cały zawód farmaceutyczny w dniu 9 czerwca 1928 r. ofiarował Uniwersytetowi Warszawskiemu wspaniały gmach 3-piętrowy, w którym będą się mieściły Zakłady Wydziału Farmaceutycznego: Chemji Analitycznej, Technologji Środków Lekarskich i Badania Produktów Spożywczych. Słusznie podkreślił ks. rektor Szlagowski w swej pięknej mowie z okazji poświęcenia gmachu, że jest to czyn wysoce obywatelski i zasługa niepomierna całego zawodu, a p. Dziekan Wydziału Lekarskiego prof. Konopacki zaznaczył, że ofiarowanie gmachu jest czynem nietylko niepowszednim, ale rzadko w naszych warunkach spotykanym, który powinien znaleźć naśladowców w innych związkach i zawodach.

Możemy być dumni z dokonanego dzieła i życzyć sobie, żeby i na przyszłość ofiarność nasza nie wyczerpywała się w podobnych wypadkach. Należy z całym naciskiem zaznaczyć, że do budowy gmachu przyczynił się cały zawód, i że gmach zakupiono i nadbudowano staraniem specjalnie w tym celu utworzonego Komitetu.

Ofiarowanie gmachu jest faktem niezwykle doniosłym, gdyż Wydział Farmaceutyczny, który dotychczas mieścił się kątem na łasce innych wydziałów, wyszedł z roli kopciuszka i zajął miejsce niemal dominujące, sam już użyczając miejsca potrzebującym, co wszystko razem ogromnie przyczyniło się do podniesienia autorytetu Wydziału, jak i do podniesienia prestige'u całego zawodu.

Drugą sprawą, która narobiła nam wiele zasłużonego rozgłosu — było uruchomienie dn. 1/X—26 r. Kursów Prowizorskich i ukończenie tych kursów w roku ubiegłym przez pierwszą grupę absolwentów. Żeby zrozumieć znaczenie uruchomienia kursów, należy przypomnieć sytuację, jaka się utworzyła dla pomocników z zaboru rosyjskiego po wojnie światowej, kiedy to zmartwychwstałe Państwo Polskie w swem dążeniu do podniesienia wykształcenia farmaceutów i unifikacji pozostałości po 3-ch zaborcach, poprostu zignorowało pomocników, lub też zapomniało o nich, nie dając im możności dokończenia studjów i nabycia praw. Nawet liczny udział pomocników w wojnie polsko-bolszewickiej nie poprawił sytuacji. Pomocnicy walczyli i ginęli, jako zwykli żołnierze i tylko nieliczne jednostki zdobyły szlify oficerskie, jednak jako linjowcy, a nie jako aptekarze, pomimo, że np. w armji rosyjskiej pomocnicy mieli specjalne prawa, których u nas w wojsku dotąd się im niesłusznie odmawia. W ten sposób wyrządzono pomocnikom wielką, a niczem niezasłużoną krzywdę, którą zrozumiał Z. Z. F. P. i począł kołatać u czynników miarodajnych o częściową choćby likwidację tej niesprawiedliwości.

Myśl utworzenia Kursów prowizorskich powstała jeszcze w r. 1920-ym, a w r. 1924 złożono podanie o zezwolenie na otwarcie szkoły farmaceutycznej dokształcającej, jednak nieudany strejk majowy załamał całą akcję i dopiero następny rok 1925, a szczególniej 1926-y zaznaczają się wybitnie energiczną akcją, która musiała zwalczyć wiele niechęci i uprzedzeń.

O tem, jak wiele trudu i energji pochłonęło uruchomienie Kursów i jak wielkie korzyści przyniosły one dla zawodu, — najlepiej świadczą głosy profesorów i uczestników. „Chciałbym dożyć tej chwili, by aptekarstwo stało się nietylko wysoko postawionym zawodem, lecz i powołaniem... Życzenia powyższe skiero-

wuję przedewszystkiem do tych, którzy zdobyli obecnie dyplomy prowizorów farmacji, pracując nieraz w warunkach b. ciężkich, czem dali dowód wysokich ambicyj, dużego hartu i zrozumienia potrzeb swego zawodu" (prof. Br. Koskowski) „Wielką zasługę mają ci, którzy podjęli i zorganizowali kursy prowizorskie dla kolegów, pozostawionych — zdawało się — bez wyjścia"... (W. Borejsza).

Kursy spełniły swe zadanie w zupełności, poprawiając wyrządzoną krzywdę względem pomocników i dając zawodowi paręset pełnoprawnych członków. Należałoby przedłużyć je choćby na parę lat, aż do wyczerpania chętnych kandydatów. Niestety, sprzeciw Min. Oświaty przekreśla te życzenia.

Strejk Łódzki, który z kolei rzeczy należy tu omówić, był ważną próbą spoistości naszego Związku, — próbą, zakończoną wszechstronnem zwycięstwem nad demagogją Zarządu Łódzkiej Kasy Chorych. Jak wiadomo, zatarg wybuchnął na tle zarządzenia o masowem przygotowywaniu mikstur grypowych na zapas. Kiedy koledzy z oburzeniem odmówili wykonania tego niesłychanego w dziejach farmacji zarządzenia, zostali zawieszeni pracownicy aptek I, II i III, a wówczas apteki IV, V i w Zgierzu stanęły przez solidarność. W obronie stanowiska kolegów łódzkich wypowiedziały się takie autorytety, jak Naczelna Izba Lekarska, oraz prof. Br. Koskowski i Dr. Weil, przy poparciu wszystkich organizacyj farmaceutycznych, jak nawet P. P. T. F., wskutek czego Zarząd Kasy Ch. uciekł się do rzucania oszczerstw i fałszowania opinji, wydobywając jako deskę ratunku z pyłu zapomnienia profesora *mineralogji*, podczas gdy tym panom bardziej był potrzebny profesor *zoologji*.

Zwraca na siebie uwagę pityjskie orzeczenie Departamentu Służby Zdrowia, — który, zamiast zawiesić dyplomy ignorantów — zarówno lekarzy, jak i aptekarzy, — wydających niezgodne z nauką i szkodliwe dla zdrowia pacjentów zarządzenia o masowej fabrykacji,—wyjaśnił, że... nie można, ale owszem..., wogóle niepożądane, ale w szczególe dopuszczalne... czem przyczynił się do zaciemnienia sprawy i przedłużenia konfliktu.

Strejk został wygrany pod każdym względem, głównie dzięki ścisłemu zespoleniu kolegów łódzkich ze Z. Z. F. P. i dowiódł jeszcze raz, co znaczy dobra organizacja i solidarność zawodowa.

Zatarg ten powinien nauczyć nas zdwojonej czujności, gdyż okazało się, że Zarządy Kas Ch., jako pracodawcy, popierają tylko partyjnictwo, a do pracowników umysłowych stosują metody niemal zakordonowe... Zarządzenie o masowem fabrykowaniu mixtur, było tylko próbnym balonem, po którym niewątpliwie nastąpiłyby inne zamachy na naszą godność zawodową. Zamachy te będziemy mogli odeprzeć — jak dotychczas — tylko przewagą moralną i fizyczną, czyli siłą organizacji i solidarności.

A więc ramię do ramienia!

Wspomniana siła organizacji i solidarności uwidacznia się na zjazdach związkowych, czego najlepszym dowodem był XIII Zjazd Delegatów Z. Z. F. P. we Lwowie w dn. 7 — 9 września 1928 r., który odbył się przy udziale 34 prawomocnych członków. Wygłoszono referaty o aptekach Kas Chorych i o Ustawie Aptekarskiej. Kol. Szlindenbuch w dobrze obmyślanem przemówieniu poddał krytyce stosunek nasz do Kas Chorych, wychodząc z założenia, że Kasy Chorych zawiodły nadzieję farmaceutów pracowników, którzy chcieli tam stworzyć wzorowe apteki — sanktuarja wiedzy i nauki, a spotkali się z partyjnictwem, protekcjonizmem i służalczością. Uważając, że Kasa Chorych, jako idea, to święta rzecz, — mówca podkreślił, że niektóre Zarządy Kas Ch. okazały się gorszym pracodawcą, niż najgorsi właściciele aptek prywatnych. Widząc jednak ten opłakany stan Kas Ch., nie należy opuszczać rąk, lecz zabrać się do wytężonej pracy i na każdym kroku walczyć o godność osobistą i odpowiednie stanowisko farmaceuty.

W tej sprawie Zjazd uchwalił: 1) domagać się od czynników decydujących, aby apteki Kas Ch., narówni z aptekami publicznemi, podlegały bezpośredniej kompetencji pp. inspektorów farmaceutycznych; 2) dążyć do zawarcia umowy zbiorowej, jednolitej dla wszystkich Kas Ch., oraz do utworzenia samodzielnych wydziałów aptecznych. Rezolucje powyższe mają olbrzymią wagę, a wprowadzenie ich w życie uzdrowiłoby na długie lata wzajemne stosunki.

Następny referent kol. Stein omawiał projekt Ustawy Aptekarskiej, wykazując jej braki z punktów widzenia interesów farmaceutów-pracowników, które prawie nigdzie nie znajdują uwzględnienia. Zjazd uchwalił domagać się odpowiednich poprawek.

Oprócz wymienionych, Zjazd zajmował się jeszcze problemem płac w aptekach i podał Zarządowi Głównemu szereg wytycznych w sprawie podwyżki uposażeń, — wydał nakaz nienależenia do żadnego ze związków Kas Chorych, — polecił domagać się usunięcia z aptek największej plagi: sił niefachowych, — postanowił przystąpić do Międzynarodowej Unji Farmaceutów Pracowników i t. d.

Obrady Zjazdu były owocne. Zjazd załatwił cały szereg spraw palących, których wykonanie domagało się wysokiego autorytetu Zjazdu, dokonał wyboru Władz Związkowych i wyniósł szereg decydujących rezolucyj, oraz dowiódł ogromnego pożytku dla zawodu urządzania perjodycznych zjazdów delegatów. W końcu należy podnieść wspaniałą organizację Zjazdu, co jest zasługą kolegów lwowskich.

Jedną z najważniejszych spraw, przykuwających uwagę Zjazdu Delegatów— była sprawa Ustawy Aptekarskiej. Jest to w chwili obecnej najbardziej aktualne i najważniejsze dla nas zagadnienie. Ustawa Aptekarska ureguluje całokształt spraw zawodowych na długie dziesiątki lat. Jak długowieczne bywają takie ustawy, możemy sądzić z tego, że niektóre ustawy zaborcze już dawno święciły wiekowy jubileusz... To też powinniśmy wytężyć wszystkie swe siły, poruszyć wszystkie dostępne sprężyny, zainteresować opinję publiczną, prasę i sfery poselskie rzucić na wagę cały autorytet Związku, — by ta Ustawa w jaknajwiększej mierze uwzględniła postulaty pracownicze, by z obrad wyszła oszlifowana ze wszelkiej prywaty i wszelkich drobnokieszonkowych zakusów. Uchwalający powinni mieć zamiary czyste i jasne bez chowania w zanadrzu kurczków pieniackich, które umożliwiłyby późniejsze zamachy i dowolne interpretacje. Niestety, obecny

projekt Ustawy w brzmieniu rządowem jest widocznie pisany z wielkim pośpiechem, gdyż miał być wprowadzony w życie drogą rozporządzenia Prezydenta, czego — na szczęście — uniknęliśmy. Projekt posiada nietylko masę usterek pod względem formalnym, ale również wiele uchybień prawnych; jest też wrogo tendencyjny wobec interesów pracowników, które ignoruje i nie uwzględnia w dostatecznej mierze.

Postaramy się przedstawić tu najbardziej rażące artykuły, których zmiany musimy domagać się bezwzględnie i z całą stanowczością, pomijając drobniejsze usterki, wykazane szczegółowo w kontr-projekcie Z. Z. F. P.

Art. 9. Pkt. „e" — jest niedopuszczalny ze względu na szkodę dla społeczeństwa i zawodu.

Wprowadzenie ustawowe sił niefachowych, oznaczałoby nietylko zanik apteki, jako „officinae sanitatis", obdarzonej zaufaniem klijenteli, lecz doprowadziłoby do ostatecznego zabagnienia stosunków, już i tak miejscami nie do wytrzymania, — jak również do zupełnego wypaczenia wszelkich pojęć etycznych. Wiemy z praktyki, jak często siły niefachowe spełniają nietylko jasne, ale i różne tajne funkcje, wobec czego Izby Aptekarskie miałyby wciąż do czynienia z sanacją stosunków.

Do zabagnienia aptek siłami niefachowemi niedopuścimy i będziemy walczyć przeciw nim wszystkiemi godziwemi sposobami!

Art. 16, ust. 2 — projektuje rzeczoznawców z pośród właścicieli aptek! Nie mówiąc już o ich minimalnej gwarancji sprawiedliwości, jakiej mogą udzielić podobni „rozjemcy", należy stwierdzić, że byłaby to bezstronność wilków wobec jagnięcia.

Art. 17 — jest właśnie przykładem zastosowania kruczków prawniczych, gdyż oprócz wprowadzenia norm ilościowych przewiduje również i inne niejasno zredagowane warunki, konieczne dla otwarcia nowej apteki, co oczywiście wprowadziłoby zupełny chaos i dowolność interpretacji w każdym poszczególnym wypadku. Jedyną i wyłączną miarą konieczności otwarcia nowej apteki powinna być ilość mieszkańców, ale odpowiednio zmniejszona według naszego projektu, gdyż my dążymy do stworzenia jaknajwiększej ilości, dających utrzymanie dla naszych rodzin, warsztatów pracy, ale nie do wytworzenia ograniczonej liczby intratnych synekur dla wybranych, a niczem specjalnie nie zasłużonych.

Art. 19 jest jeszcze bardziej tendencyjny, gdyż całkiem wyraźnie wprowadza uprzywilejowane dynastje, dzieląc aptekarzy na arystokrację, pochodzącą z rodzin właścicieli aptek i plebs, który niemiał szczęścia być poczętym w odorze majeranku i karbolu... W wieku, gdzie cechy oddawna nie istnieją, gdzie nawet takie dynastje, jak Fukierów, bankrutują z kretesem i gdzie Konstytucja mówi coś-niecoś o równości, — podobne projekty brzmią conajmniej archaicznie i powinny być amputowane bez zastrzeżeń!

Art. 20. Pkt. „d" — wprowadza znów ograniczenia, jakich nie zna żadne prawodawstwo, oraz krzywdzi w niesłychany sposób całą grupę osób i to w dodatku bez żadnych wyjaśnień, jedynie tylko z tytułu przekroczenia 60 lat. Obecnie nawet w wojsku ograniczenia wieku stosują b. oględnie, jak np. we Francji w stosunku do zasłużonych generałów, a u nas pozbawia się praw obywatelskich ludzi jeszcze czerstwych i zdolnych do pracy — bez żadnych podstaw. Ewent. zarzut niedołęstwa nie wytrzymuje krytyki, gdyż rzeczywiście niedołężnych można wyeleminować, a nie należy zapominać, że „paraliż postępowy i najtęższe trafia głowy!"... Na zasadzie powyższego wszelkim ograniczeniom wieku musimy przeciwstawić się z całą stanowczością.

Art. 23, pkt. 3, ust. 4,— daje się wytłumaczyć jedynie bezwzględną i nieprzebierającą w środkach dążnością do ograniczenia sieci nowych aptek. Postanowienie, że w razie śmierci koncesjonarjusza przed uruchomieniem apteki, posiadana przez niego koncesja wygasa, — jest niesprawiedliwe i nieludzkie w stosunku do spadkobierców i powinno być zmienione.

Art. 87. Apteki domowe lekarzy powinny być zlikwidowane jako zbędne i szkodliwe, bo lekarze, nie mając fachowego w tym kierunku wykształcenia, b. słabo orjentują się w sprawie przyrządzania leków, o czem my, aptekarze, doskonale wiemy z praktyki. Nie widzimy więc potrzeby stwarzania jakichś uprzywilejowanych aptek pod kierownictwem sił niefachowych

Art. 95. Musimy domagać się jaknajbardziej stanowczo powołania Izb Aptekarskich, które powinny doprowadzić do postawienia naszego zawodu na należytej wysokości.

Omówione tu najważniejsze postulaty pracownicze wymagają energicznej akcji, wyniesionej na forum publiczne i światło dzienne, którego my się nie boimy Zarząd Główny Z. Z. F. P. musi być wydatnie poparty przez wszystkie bez wyjątku Oddziały, które powinny na ogólnych zebraniach wynieść odpowiednie rezolucje, mające posłużyć do wzmocnienia naszego stanowiska.

Rozpatrując ważniejsze sprawy zawodowe, nie możemy pominąć akcji o podniesienie uposażeń pracowniczych w aptekach. Akcja ta nabrała intensywności jeszcze w r. 1927-ym po XII Zjeździe Delegatów. Pierwsze pertraktacje Związku z P. P. T. F. nie dały żadnego wyniku, gdyż pp. właściciele uzależnili podwyżki płac od zmiany taksy laborum. Wówczas nasz Zarząd Główny wystoosował dn. 27/VI. 28 w tej sprawie memorjały do Min. Pracy i Opieki Społecznej, oraz do Depart. Służby Zdrowia Min. Spraw Wewnętrznych, czego wynikiem były konferencje naszych delegatów w Dep. Sł. Zdrowia i w Dep. Pracy, który na dz. 19 maja wyznaczył wspólną konferencję zainteresowanych z udziałem delegata Dep. Sł. Zdrowia — p. Gawińskiego, posłów: kol. Łopackiego, pp. Szczepańskiego i Barańskiego, oraz przedstawicieli Związku Kas Chorych: pp. Osiowskiego i Skwarczyńskiego. Na konferencji przedstawiciele władz wystąpili z wnioskiem ustalenia minimum płac, rozpatrzenia, w jakim stopniu skala uposażeń ma być podniesiona, a dopiero potem do rozważenia zmiany taksy laborum. W odpowiedzi pp. właściciele, jak zwykle w takich wypadkach, zajęli stanowisko nieprzejednane, nacechowane absolutnym brakiem dobrej woli, wysuwając na plan pierwszy podniesienie taksy laborum, a sprawę podwyżki stawiając na drugim planie i proponując podwyżki indywidualne.

Dn. 7/VII. Główny Inspektorat Pracy ustalił minimum płacy dla prowizora 500zł., a dla pomocnika 400 zł. Ponieważ proponowane uposażenie okazało się niższe od istniejących płac przeciętnych o 10 — 20%, przeto Zarząd Główny Z. Z. F. P. nie mógł się na to zgodzić.

Do porozumienia dotychczas nie doszło, gdyż pertraktacje rozbijały się o złą wolę właścicieli. Stanowisko władz w tej sprawie było zupełnie jasne: zarówno p. radca Ulanowski, jako przedstawiciel Min. Pracy, jakoteż naczelnik p. Gawiński, jako przedstawiciel Dep. Sł. Zdrowia, wypowiedzieli się, iż przed przystąpieniem do omawiania podwyżki taksy laborum należy ustalić, w jakim stopniu skala uposażeń winna być podniesiona, a dopiero wówczas przystąpić do zmiany taksy laborum, przyczem *taksa może być podniesiona w tym stosunku, w jakim podwyższone zostanie wynagrodzenie pracowników.*

Pomimo wielu przeszkód, Zarząd Główny nie dał za wygrane i akcję swą kontynuować będzie dalej.

W przeglądzie naszego bilansu widzimy jeszcze jedną pozycję, która w wysokim stopniu podniosła znaczenie naszego zawodu, dzięki wiekopomnemu wynalazcy, magistrowi farmacji, ś. p. Ignacemu Łukasiewiczowi. Cichy, a tak bardzo zasłużony ten pracownik skonstruował — jak wiadomo w r. 1853 pierwszą lampę naftową i wybudował w Krośnie pierwszą na świecie rafinerję nafty, tego najważniejszego dziś produktu, który wywołuje tak olbrzymią konkurencję narodów i jest zamaskowaną przyczyną wielu współczesnych walk i zatargów.

Skromny wynalazca, w swoim czasie prawie zupełnie zapomniany, doczekał się wreszcie wydobycia z mgły niepamięci, gdyż wdzięczne m. Krosno urządziło ku czci Łukasiewicza uroczysty obchód, uświetniony obecnością przedstawicieli Władz Państwowych, licznych delegacji i tysiącznych rzesz ludności.

Dn. 30 września odbyło się poświęcenie kamienia węgielnego pod mający powstać pomnik, w którym nie powinno zabraknąć i naszych cegiełek!

W końcu należy wspomnieć, iż w m. październiku upłynęło 25 lat od chwili powstania pierwszej zalegalizowanej placówki naszej w b. Kongresówce — Tow. „Farmacji", obecnie naszego Oddziału Warszawskiego. Obchód uroczystości tej został opóźniony z powodu trudności, z jakiem spotkano się przy zbieraniu materjału historycznego. Odbył się on w d. 6 b. miesiąca, a wspaniałością swą przeszedł nasze oczekiwania. Szczegóły o tem znajdą Czytelnicy w specjalnem wydaniu.

Zamykając naszą rewję noworoczną i spoglądając na okres ubiegły, musimy stwierdzić, żeśmy roku nie zmarnowali, lecz wypełnili go owocną pracą dla dobra zawodu. Cel powyższy będzie nam przyświecać i w roku przyszłym, który niewątpliwie okaże się punktem zwrotnym w dziejach nowoczesnej farmacji, gdyż prawdopodobnie zostanie już uchwalona Ustawa Aptekarska i ustanowione Izby Aptekarskie, jak również i sprawa uposażeń doczeka się sprawiedliwego rozwiązania.

Patrzymy w przyszłość z nadzieją i wiarą, ufni w słuszność naszej sprawy i zwycięstwo naszej idei, silni jednością i solidarnem poparciem ogółu kolegów. Rok przyszły da nam to wszystko, co zdołamy osiągnąć i wywalczyć własnemi siłami, gdyż życie jest ruchem i walką, a wszelki bezwład skazany jest na zagładę. W walce zwyciężają silni! To też musimy wzmocnić wiarę w sebie, wzmódz własną odwagę. Tępić wady, rozwijać zalety! Dopiero tak uzbrojeni, możemy zdobywać i zdobycze utrzymać! Jest to jedyne, prawdziwie męskie ujęcie spraw życiowych. Stojąc na tem stanowisku, przesyłamy wszystkim kolegom i czytelnikom serdeczne życzenia

Dosiego Roku!

POPRAWKI Z. Z. F. P. DO PROJEKTU USTAWY APTEKARSKIEJ.

ustalone na posiedzeniu Zarządu Głównego Z. Z. F P. przy udziale Komisji Ustawy Aptekarskiej w dniu 25 listopada 1928 r.

Projekt ustawy aptekarskiej w brzmieniu rządowem.	Projekt ustawy aptekarskiej z uwzględnienieniem poprawek Z. Z. F. P.

I. Podział i przeznaczenie aptek.

Art. I. Apteki dzielą się na: a) publiczne i b) zakładowe.	*Art. I.* Apteki dzielą się na: I. publiczne: a) allopatyczne, b) homeopatyczne. II. zakładowe. *Uzasadnienie Art. 1. Wprowadzenię punktu o aptekach homeopatycznych uzasadniamy: a) uzyskaniem sobie prawa obywatelstwa od szeregu lat, b) istnieniem odłamu nauki (katedra homeopatji w Lipsku i in.), c) istnieniem lekarzy homeopatów, d) znacznej liczby zwolenników homeopatji w społeczeństwie, e) istnieniem i rozpowszechnieniem się zasad homeopatycznego lecznictwa na Zachodzie, f) skasowanie aptek homeopatycznych stworzyłoby podłoże do rozwoju pokątnego lecznictwa homeopatycznego przez ludzi niepowołanych i bez należytej kontroli ze strony władz.*

Art. 5. Wykazy środków wymienionych w p. b) art. 4-go, których detaliczna sprzedaż względnie wydawanie będzie w drodze wyjątku dozwolone również poza aptekami, oraz warunki, w jakich sprzedaż ta względnie wydawanie winny się odbywać, ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Powyższe wykazy określą, jakie środki będą dozwolone do: a) wolnego obrotu, b) sprzedaży w drogerjach, c) wydawania przez lekarzy chorym, leczonym w przychodniach, szpitalach państwowych, komunalnych lub należących do instytucyj ubezpieczenia społecznego, posiadających charakter publiczno-prawny, a ustawowo obowiązanych do leczenia ubezpieczonych, d) osobistego stosowania przez lekarzy, lekarzy dentystów, lekarzy weterynarji i położne, e) wydawania z apteczek ratunkowych utrzymywanych przez przedsiębiorstwa transportowe i inne obowiązane do udzielania pomocy ratowniczej w razie wypadków.

Wykazy przewidziane w p. a) i b) nie mogą obejmować środków, których sprzedaż z aptek jest dozwolona tylko na recepty.

Przewidziane w p. c) i e) wykazy mogą obejmować tylko środki nieulegające zmianom chemicznym lub fizycznym przy dłuższem ich przechowywaniu, nie mogą natomiast zawierać środków, które w myśl obowiązujących przepisów należą do kategorji trujących lub gwałtownie działających. W drodze wyjątku wykazy te mogą objąć niektóre środki gwałtownie działające, o ile ze względu na praktyczne potrzeby lecznictwa będzie to konieczne.

Środki objęte przewidzianemi w p. c), d) i e) wykazami z wyjątkiem: a) zarejestrowanych specyfików farmaceutycznych i b) środków objętych wykazem, przewidzianym w p. a) mogą być dostarczone przychodniom, szpitalom, lekarzom, lekarzom-dentystom, lekarzom weterynarji, położnym i posiadaczom apteczek ratunkowych tylko przez apteki, które za jakość dostarczonych środków są odpowiedzialne na zasadach ogólnych.

Art. 2. — jak w projekcie rząd.
Art. 3. — „ „ „
Art. 4. — „ „ „
Art. 5. — Wykazy środków wymienionych w p. b) art. 4-go, których detaliczna sprzedaż względnie wydawanie będą w drodze wyjątku dozwolone również poza aptekami, oraz warunki, w jakich sprzedaż ta względnie wydawanie winny się odbywać, ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych *po wysłuchaniu opinji Izb; do czasu powołania Izb—organizacyj zawodowych.*

Powyższe wykazy określą, jakie środki będą dozwolone do: a) wolnego obrotu, b) sprzedaży w drogerjach, c) wydawania z apteczek ratunkowych, utrzymywanych przez przedsiębiorstwa, obowiązane do udzielenia doraźnej pomocy ratowniczej w razie wypadków.

Wykazy przewidziane w p. a) i b) nie mogą obejmować środków, których sprzedaż z aptek jest dozwolona tylko na recepty.

Środki, objęte przewidzianym w p. c) wykazem, mogą być dostarczone dla apteczek ratunkowych tylko przez apteki, które za jakość dostarczonch środków są odpowiedzialne na zasadach ogólnych.

Uzasadnienie. Art. 5. p. a) i b) — poprawki do niniejszego artykułu uzasadniamy koniecznością rozgraniczenia uprawnień aptek i drogerji ze względu na dobro publiczne i oba zawody.

Jakkolwiek jesteśmy zwolennikami aptek zakładowych, to jednak nie możemy zgodzić się, żeby apteki zakładowe, mając większe prawa od publicznych, uchylały się od tej samej odpowiedzialności, zakreślonej dla aptek publicznych, chociażby tylko ze względu na zasady lecznictwa i dobro leczonych.

ad. p. c) — skreślenie tego punktu uzasadniamy w następujący sposób: 1) punkt ten przekreśla zasadę art. 6 p. 8., 2) osoby tam wymienione ze względu na swoje kwalifikacje nie dają rękojmi, że leki będą wydawane w należytym stanie leczonym 3) nie ponoszą odpowiedzialności i nie podlegałyby kontroli (co do ewentualnego rozkładu leków).

II. O obowiązkach aptek publicznych.

Art. 6. Apteki publiczne obowiązane są:

1) utrzymywać wszelkie środki objęte obowiązującą farmakopeą i inne, których utrzymywanie w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych może być nakazane, oraz przestrzegać, aby w aptece nie było środków niedozwolonych do obrotu w kraju.

2) przestrzegać, aby jakość utrzymywanych środków ściśle odpowiadała obowiązującym przepisom i w tym celu badać te środki; obowiązek badania nie dotyczy tych środków, które pozostają pod stałą kontrolą państwową.

3) posiadać wszystkie naczynia, narzędzia, przyrządy i aparaty, wyszczególnione w spisie dołączonym do farmakopei i inne, których utrzymywanie w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych może być nakazane.

4) przechowywać w sposób należyty wszelkie środki, znajdujące się w aptece, a zepsute lub do użytku niezdatne, usuwać.

Art. 6. — jak w projekcie rząd. z wyjątkiem punktów 7 i 8, które winny mieć brzmienie:

Art. 6 p. 7. Wszelkie środki, których utrzymywanie jest nakazane, sprzedawać na każde żądanie w ciągu niemniej, niż 12 g o d z i n d z i e n n i e. Godziny otwierania i zamykania aptek określi właściwa władza.

Pozatem apteki publiczne obowiązane są o każdej porze dnia i nocy wszelkie środki, których utrzymywanie jest nakazane, sprzedawać na recepty, a w razach nagłych, również i bez recepty; w tym ostatim wypadku jednak tylko te środki, które bez recept mogą być wydawane.

W osiedlach, gdzie jest więcej niż jedna apteka, właściwa władza może zwolnić część aptek od obowiązku sprzedaży środków poza normalnemi 12 godzinami oraz w dni świąteczne, ustanawiając kolejne dyżury.

Art. 6 p. 8. Przyrządzanie i wydawanie lekarstw oraz wykonywanie wszelkich czynności, związanych z

5) należność za środki wyszczególnione w pp. a)—e) art. 2 pobierać bez przekraczania norm, względnie cen (taksy aptekarskiej), ustalonych w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

6) przestrzegać, aby środki, których wydawanie dozwolone jest tylko na recepty, wydawane były na recepty osób, uprawnionych do ich zapisywania.

7) wszelkie środki, których utrzymywanie jest nakazane, sprzedawać na każde żądanie w ciągu niemniej niż 10 godzin dziennie w dni powszednie. Godziny tej sprzedaży określi dla danej miejscowości wydział powiatowy, a w miastach wydzielonych z powiatu związku komunalnego, magistrat.

Pozatem apteki publiczne obowiązane są o każdej porze dnia i nocy zarówno w dnie powszednie jak i świąteczne wszelkie środki, których utrzymywanie jest nakazane, sprzedawać na pierwotne recepty, a w razach nagłych również i bez recepty; w tym ostatnim przypadku jednak tylko te środki, które bez recept mogą być wydawane.

W osiedlach, gdzie jest więcej niż jedna apteka, właściwa władza może zwolnić część aptek od obowiązku sprzedaży środków poza normalnemi 10 godzinami oraz w dni świąteczne, ustanawiając kolejne dyżury.

8) przyrządzanie i wydawanie lekarstw, oraz wykonywanie wszelkich czynności, wymagających fachowego przygotowania, poruczać tylko fachowemu personelowi.

9) należytość za środki, wydawane dla instytucyj należących do państwa, samorządu terytorjalnego i zakładów ubezpieczenia społecznego, posiadających charakter publiczno-prawny, a ustawowo obowiązanych do leczenia ubezpieczonych oraz dla instytucyj dobroczynnych i dla osób, legitymujących się świadectwem ubóstwa, pobierać według norm ulgowych.

Normy ulgowe (opust od taksy aptekarskiej) będą ustanowione w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

W przypadku, kiedy dana instytucja lub zakład sam posiada w temże osiedlu aptekę, z której środki lecznicze mogą być dostarczane chorym tej samej kategorji, dla której żądane jest lekarstwo, normy ulgowe nie mają zastosowania.

10) prowadzić księgi w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych nakazane.

11) posiadać: a) farmakopeę, b) taksę aptekarską, c) urzędowe wykazy osób, uprawnionych do zapisywania recept, d) podręczniki aptekarskie, których posiadanie w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych może być nakazane.

Art. 8. Osoby zatrudnione w aptece publicznej, obowiązane są do zachowania tajemnicy chorego, którą poznały przy wykonywaniu czynności zawodowej; wyjątek stanowią przypadki, w których na mocy innych ustaw na osobach ciąży obowiązek zgłaszania.

Art. 9. Przepisy normujące: a) prawa i obowiązki zawodowe pomocniczego personelu fachowego, zatrud-

przyrządzaniem i wydawaniem, poruczać tylko fachowemu personelowi.

Uzasadnienie: Art. 6 p. 7) uzasadniamy potrzebą udostępnienia społeczeństwu jaknajdłuższego czasokresu korzystania z usług aptek, albowiem ludność pracująca rozporządza wolnym czasem przeważnie w godzinach wieczorowych, w których zazwyczaj lekarze ordynują. Ponadto, ponieważ z mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364. Godziny otwierania zakładów handlowych i przemysłowych i ich zamykania) nie są regulowane przez magistraty i samorządy, należy również w tym duchu określić kompetencje władzy w sprawie godzin otwierania i zamykania aptek.

ad. p. 8 — jasne sprecyzowanie.

Art. 7. — jak w projekcie rząd.

Art. 8. — Fachowy personel farmaceutyczny, zatrudniony w aptece publicznej, obowiązany jest do zachowania tajemnicy chorego, którą poznał przy wykonywaniu czynności zawodowej; wyjątek stanowią przypadki, w których na mocy innych ustaw na personelu tym ciąży obowiązek zgłaszania.

Uzasadnienie: Art. 8. Ze względu na to, że wyraz „osoby" jest ujęciem ogólnem, należy ściśle określić, kto jest obowiązany do zachowania tajemnicy.

Art. 9. Przepisy normujące: a) prawa i obowiązki zawodowe pomocniczego personelu fachowego,

nionego w aptekach publicznych, b) wewnętrzne urządzenie i zaopatrzenie aptek publicznych, c) sposób prowadzenia aptek publicznych i wydawania z nich wszelkich środków, d) sposób przyrządzania, przechowywana i badania dobroci środków i materjałów w aptekach publicznych, e) użycie do pracy fachowej w aptekach publicznych osób, nieposiadających wszystkich przepisanych kwalifkacyj w przypadkach, kiedy zachodzi tego potrzeba, wywołana brakiem dostatecznej liczby sił fachowych, —

zostaną wydane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

zatrudnionego w aptekach publicznych, b) wewnętrzne urządzenie i zaopatrzenie aptek publicznych, c) sposób prowadzenia aptek publicznych i wydawania z nich wszelkich środków, d) sposób przyrządzania, przechowywania i badania dobroci środków i materjałów w aptekach publicznych, —

zostaną wydane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z organizacjami zawodowemi do czasu powołania izb aptekarskich.

Uzasadnienie: Art. 9 p. e) niedopuszczalny do przyjęcia ze względu, że byłoby to ustawową sankcją dla wprowadzenia do aptek sił niefachowych, co sprzeczne jest z art. 6, ze szkodą dla społeczeństwa i zawodu.

III. O warunkach koniecznych do otworzenia i prowadzenia apteki publicznej.

Art. 11. Osoba, która otrzyma koncesję na otworzenie apteki publicznej, tem samem upoważniona jest do jej prowadzenia. Ponadto do prowadzenia cudzej apteki publicznej upoważnione są osoby, które na podstawie niniejszych przepisów uzyskają pozwolenie na dzierżawienie.

Art. 10.— jak w projekcie rząd.

Art. 11. Osoba, która otrzyma koncesję na otworzenie apteki publicznej, tem samem upoważniona jest do jej prowadzenia. Ponadto do prowadzenia cudzej apteki publicznej upoważnione są osoby, które na podstawie niniejszych przepisów **mają prawo ubiegać się** o koncesję na otworzenie apteki.

Uzasadnienie: Redakcja w tej formie jest jaśniejsza i w zupełności pokrywa się z projektem rządowym.

IV. O koncesjach na apteki publiczne i sposobie ich udzielania.

Art. 13. Koncesja na aptekę publiczną jest ważna tylko dla osoby, której została udzielona, dla stanowiska apteki, w koncesji określonego, i nie może być przez koncesjonarjusza pod żadnym tytułem odstąpiona innej osobie.

Przez stanowisko apteki rozumie się przestrzeń, na której może się ona znajdować: w miastach ulice lub ich część i w mniejszych osiedlach część tych ostatnich

Właściwej władzy przysługuje prawo zmienić wielkość obszaru pierwotnego stanowiska.

Art. 13. Koncesja na aptekę publiczną jest ważna tylko dla osoby, której została udzielona, dla stanowiska apteki, w koncesji określonego, i nie może być przez koncesjonarjusza pod żadnym tytułem odstąpiona innej osobie.

Przez stanowisko apteki rozumie się przestrzeń, na której się może ona znajdować: w miastach ulica lub jej część, w mniejszych osiedlach — część tych ostatnich.

Właściwej władzy przysługuje prawo zmienić wielkość obszaru pierwotnego z zastosowaniem art. 17-go.

Uzasadnienie: Art. 13. Żeby zmiana stanowiska obszaru apteki nie była dowolna, lecz ściśle określona ustawowo według brzmienia art. 17, co ułatwi procedurę władzom, a ubiegającemu się o koncesję orjentację przez usunięcie dowolnej interpretacji prawa ubiegania się zmiany stanowiska.

Art. 14. W koncesji na otworzenie apteki publicznej winno być wskazane nazwisko i imię koncesjonarjusza, stanowisko apteki i termin, w przeciągu którego apteka ma być uruchomiona. Termin ten nie może być krótszy od 6 miesięcy i dłuższy od 1 roku.

W razie nieuruchomienia apteki w terminie koncesją określonym, koncesja ta wygasa.

Art. 14. W koncesji na otworzenie apteki publicznej winno być wskazane nazwisko i imię koncesjonarjusza, stanowisko apteki i termin, w przeciągu którego apteka ma być uruchomiona w ciągu jednego roku od daty otrzymania koncesji.

W razie nieuruchomienia apteki w terminie rocznym, koncesja ta wygasa.

Uzasadnienie: Art. 14. Nieograniczanie koncesjonarjusza terminem otwarcia apteki w ramach ustawą przewidzianym, mogą bowiem zajść warunki wcześniejszego otwarcia apteki, co będzie z pożytkiem dla publiczności.

Art. 15. W koncesji na dalsze prowadzenie apteki już istniejącej przy zmianie koncesjonarjusza winno być wskazane nazwisko i imię nowego koncesjonarjusza i stanowisko apteki.

W przypadku, gdyby apteka taka była przed nadaniem koncesji unieruchomiona ,nowy koncesjonarjusz winien ją uruchomić w terminie nie dłuższym od 6-ciu miesięcy, a **w razie przeciwnym 3 miesięcy.**

Art. 15. W koncesji na dalsze prowadzenie apteki już istniejącej przy zmianie koncesjonarjusza winno być wskazane nazwisko i imię nowego koncesjonarjusza i stanowisko apteki.

W przypadku gdyby apteka taka była przed nadaniem koncesji unieruchomiona, nowy koncesjonarjusz winien ją uruchomić w terminie 6-miesięcznym.

Art. 16. Otrzymanie koncesji na prowadzenie apteki publicznej, poprzednio już istniejącej, zobowiązuje nowego koncesjonarjusza do nabycia na żądanie dotychczasowego koncesjonarjusza lub spadkobierców, urządzenia, sprzętów i zapasów towarów, potrzebnych do prowadzenia apteki, znajdujących się w aptece i pomieszczeniach do niej należących.

Gdyby strony nie doszły do porozumienia, jakie przedmioty mają być przejęte i w jakiej wysokości ma nastąpić za nie zapłata, spór rozstrzyga większością głosów komisja rozjemcza, składająca się z 2-ch rzeczoznawców, wyznaczonych przez zawodowe organizacje aptekarskie z pośród właścicieli aptek i z przewodniczącego, wyznaczonego przez właściwą władzę.

W miejscowościach, w których istnieje więcej niż jedna apteka publiczna, w wypadkach, kiedy jest nadawana koncesja na aptekę, która dzięki umiejętnemu prowadzeniu poprzednich koncesjonarjuszów, zyskała wyjątkowo duży zastęp odbiorców, komisja może orzec dodatkową zapłatę; wysokość tej zapłaty nie może przekraczać 50% sumy, przyznanej przez komisję, jako równowartość przedmiotów, wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Orzeczenie komisji rozjemczej nie podlega zaskarżeniu, jednakże właściciele, niezadowoleni z orzeczenia, nie są obowiązani do sprzedaży urządzenia apteki oraz sprzętów i towarów do nich należących nowemu koncesjonarjuszowi. W razie niesprzedania wyszczególnionych w p. b) art. 4 środków nowemu koncesjonarjuszowi, środki te muszą być zbyte tylko osobom, uprawnionym do ich utrzymywania, w terminie 2 miesięcznym.

Koszty postępowania ponoszą obie strony w równych częściach, o ile nie zostanie ustalony przez komisję rozjemczą inny podział.

Art. 17. Koncesja na otworzenie nowej apteki publicznej może być udzielona tam, gdzie potrzeba mieszkańców tego wymaga, gdzie możność jej utrzymania wydaje się być zapewniona i gdzie otworzenie nowej apteki nie narazi innych, już istniejących aptek, na niemożność należytego ich utrzymania.

O tem, czy istnieją warunki konieczne dla otworzenia nowej apteki, decyduje właściwa władza. W każdym razie przy nadawaniu koncesji na otworzenie nowej apteki, właściwa władza powinna przestrzegać, aby w osiedlach, liczących ponad 50000 mieszkańców, na jedną aptekę nie przypadało mniej, niż 8 tysięcy mieszkańców, w pozostałych zaś osiedlach mniej, niż 5 tys. mieszkańców.

Przy udzielaniu koncesji na otworzenie nowej apteki w osiedlach, liczących poniżej 5000 mieszkańców, powinny być przyjęte pod uwagę warunki topograficzne i stan dróg, jednak odległość nowej apteki od apteki już istniejącej z reguły nie może być mniejsza niż 5 kilometrów.

Art. 18. Koncesja na otworzenie nowej apteki lub na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej może być udzielona nie inaczej, jak w drodze konkursu publicznego, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 19.

Konkurs na dalsze prowadzenie już istniejącej

Art. 16. Otrzymanie koncesji na prowadzenie apteki publicznej, poprzednio już istniejącej, zobowiązuje nowego koncesjonarjusza do nabycia na żądanie dotychczasowego koncesjonarjusza lub spadkobierców, urządzenia, sprzętów i zapasów towarów, potrzebnych do prowadzenia apteki, znajdujących się w aptece i pomieszczeniach do niej należących.

Gdyby strony nie doszły do porozumienia, jakie przedmioty mają być przejęte i w jakiej wysokości ma nastąpić za nie zapłata, spór rozstrzyga większością głosów komisja rozjemcza, składająca się z 2-ch rzeczoznawców wyznaczonych po jednym przez zawodowe organizacje aptekarskie z pośród członków P. P. T. F. i Związku Zaw. Farmac. Prac. i z przewodniczącego wyznaczonego przez właściwą władzę.

W razie niezadowolenia którejkolwiek ze stron z orzeczenia komisji, strona niezgadzająca się może w terminie 14-dniowym odwołać się do komisji w odmiennym składzie, której przewodniczący będzie wyznaczony przez właściwą władzę z listy osób przedstawionych przez izbę aptekarską, a do czasu powołania izb aptekarskich, przez organizacje zawodowe. Orzeczenie Komisji rozjemczej w II komplecie jest ostateczne i bezwzględnie obowiązujące dla obu stron.

Orzeczenie Komisji Rozjemczej winno zapaść w terminie miesięcznym i może być wydane jedynie na podstawie inwentarza apteki z oszacowaniem, przyczem wartości odnośnych przedmiotów nie mogą przekraczać cen rynkowych pod rygorem nieważności. Tryb postępowania komisji rozjemczej ustali Minister Spraw Wewnętrznych

Koszty postępowania ponoszą obie strony w równych częściach.

Uzasadnienie: Uzasadniamy częściową zmianę art. 16 tem, że nasze poprawki dają maximum gwarancji sprawiedliwego rozwiązania ewentualnego niedojścia do porozumienia stron.

Art. 17. Koncesja na otworzenie nowej apteki publicznej powinna być udzielona tam, gdzie liczba mieszkańców odpowiadać będzie następującym normom: w osiedlach liczących ponad 50 tysięcy mieszkańców — jedna apteka przypada na każde 6 tysięcy mieszkańców, a w pozostałych osiedlach — jedna apteka na każde 4 tysiące mieszkańców.

Ponadto powinna być udzielona koncesja na otworzenie nowej apteki w osiedlach, liczących poniżej 4 tys. mieszkańców z przyjęciem pod uwagę warunków topograficznych i stanu dróg, jednak odległość nowej apteki od apteki już istniejącej z reguły nie może być mniejsza niż 5 kilometrów.

Art. 17. Nową redakcję niniejszego artykułu uzasadniamy tem, żeby jaknajwiększa ilość aptekarzy nieposiadających aptek, mogła uzyskać samodzielne warsztaty pracy i celem uniknięcia dowolnej interpretacji, czy są warunki odpowiednie na otwarcie apteki, gdyż ilość mieszkańców winna stanowić o potrzebie otwarcia nowej apteki.

Art. 18. Koncesja na otworzenie nowej apteki lub na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej może być udzielona nie inaczej, jak w drodze konkursu publicznego.

Konkurs na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej winien być przez właściwą władzę

apteki publicznej winien być przez właściwą władzę ogłoszony z urzędu. Konkurs na otworzenie nowej apteki może być ogłoszony bądź z urzędu, bądź na skutek złożonego przez osobę zainteresowaną podania o udzielenie koncesji, dopiero po stwierdzeniu istnienia, warunków, potrzebnych do otworzenia apteki i po wysłuchaniu opinji miejscowych zarządów gmin miejskich względnie wiejskich i zawodowych organizacyj aptekarskich.

Podanie o udzielenie koncesji na otworzenie nowej apteki może być odrzucone bez zasięgania opinij, o ile właściwa władza uzna z urzędu, że nie istnieją konieczne do otworzenia nowej apteki warunki.

Właścicielom sąsiednich aptek służy prawo zaskarżenia ogłoszenia konkursu na otworzenie nowej apteki do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem urzędu, ogłaszającego konkurs, w terminie 30-dniowym od daty jego ogłoszenia. Ogłoszenie konkursu na dalsze prowadzenie apteki już istniejącej nie podlega zaskarżeniu.

Art. 20. Koncesja na otworzenie nowej, względnie na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej, może być udzielona tylko tym osobom, które: a) posiadają obywatelstwo polskie, b) posiadają tytuł aptekarza, c) korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich, d) nie przekroczyły 60 roku życia, e) posiadają środki potrzebne do otworzenia i prowadzenia apteki, f) nie przerywały pracy fachowej w krajowej aptece publicznej lub zakładowej dłużej, niż na okres lat trzech, lub po takiej przerwie znowu w aptekach tych nie krócej od roku jednego pracują. Jakie zajęcia mogą być uznane za równoznaczne z pracą fachową w krajowych aptekach publicznych lub zakładowych, określi osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, a o ile dotyczy pracy fachowej w wojsku, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Czas służby czynnej w wojsku pełnionej na skutek powołania na wypadek wojny, zalicza się jako fachowa praca zawodowa, a ograniczenia przewidziane wyżej w p. f) nie mają zastosowania do przerwy spowodowanej taką służbą.

Te osoby, które nie uruchomiły apteki na podstawie poprzednio otrzymanej koncesji w terminie obowiązującym, nie mogą ubiegać się o tę samą lub inną koncesję, jeżeli od chwili wygaśnięcia tego terminu nie upłynęło lat 5, z wyjątkiem przypadków, kiedy apteka nie mogła być uruchomiona z powodu siły wyższej.

Udzielanie koncesji na otworzenie nowej lub na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej osobom posiadającym powyżej wymienione warunki, bez względu na prawo pierwszeństwa z tytułu ich kwalifikacyj, można odmówić wtedy, kiedy osoby te: a) były karane za zbrodnie lub występki, lub b) okazały się niegodne zaufania z powodu popełnionych w czasie pracy zawodowej poważnych uchybień, wskutek których mogło być narażone na niebezpieczeństwo życie i zdrowie ludzkie.

ogłoszony z urzędu. Konkurs na otworzenie nowej apteki może być ogłoszony bądź z urzędu, bądź na skutek złożonego przez osobę zainteresowaną podania o udzielenie koncesji, o ile zachodzą warunki, przewidziane w art. 17.

Uzasadnienie: Art. 18. Poprawki uzasadniamy skreśleniem art. 19 i motywami przytoczonemi przy art. 17.

Art. 19. — skreślony.

Uzasadnienie: Art. 19. Skreślenie niniejszego artykułu motywujemy tem, że przyjęcie go w ustawie stwarzałoby kategorje specjalnie uprzywilejowanych aptekarzy, pochodzących z rodzin właścicieli aptek, stwarzając pewnego rodzaju dynastję aptekarską ze szkodą dla aptekarzy, którzy obrali sobie ten zawód, a nie pochodzą z rodzin właścicieli aptek, co byłoby sprzeczne z konstytucją i stworzyłoby z czasem pewnego rodzaju monopol rodzinny, co zapewne nie leżało w intencji projektodawcy.

Art. 20. Koncesja na otworzenie nowej, względnie na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej, może być udzielona tylko tym osobom, które: a) posiadają obywatelstwo polskie, b) posiadają tytuł aptekarza, c) korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich, d) nie przerywały pracy fachowej w krajowej aptece publicznej lub zakładowej dłużej, niż na okres lat trzech, lub po takiej przerwie znowu w aptekach tych nie krócej od roku jednego pracują. Jakie zajęcia mogą być uznane za równoznaczne z pracą fachową w krajowych aptekach publicznych lub zakładowych, określi osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, a o ile dotyczy pracy fachowej w wojsku, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Czas służby czynnej w wojsku pełnionej na skutek powołania na wypadek wojny, zalicza się jako fachowa praca zawodowa, a ograniczenia przewidziane wyżej w punkcie d) nie mają zastosowania do przerwy, spowodowanej taką służbą.

Te osoby, które nie uruchomiły apteki na podstawie poprzednio otrzymanej koncesji w terminie obowiązującym, nie mogą ubiegać się o tę samą lub inną koncesję, jeżeli od chwili wygaśnięcia tego terminu nie upłynęło lat 5, z wyjątkiem przypadków, kiedy apteka nie mogła być uruchomiona z powodu siły wyższej.

Udzielanie koncesji na otworzenie nowej lub na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej osobom posiadającym powyżej wymienione warunki, bez względu na prawo pierwszeństwa z tytułu ich kwalifikacyj, można odmówić wtedy, kiedy osoby te: a) były karane za zbrodnie lub występki, lub b) okazały się niegodne zaufania z powodu popełnionych w czasie pracy zawodowej poważnych uchybień, wskutek których mogło być narażone na niebezpieczeństwo życie i zdrowie ludzkie.

Uzasadnienie: Art. 20. Poprawki do niniejszego artykułu uzasadniamy: ad. p. d) — nie możemy się zgodzić z krzywdzącym postanowieniem względem starszych kolegów, którzy osiągnąwszy wprawdzie poważny wiek, znajdują się w pełni sił i praw obywatelskich, a tylko z powodu trudności materjalnych lub innych od nich niezależnych, nie mogli dotychczas nabyć aptek, a z powodu trudności ustawowych, za-

Art. 21. Przy wyborze z pośród kilku stających do konkursu kandydatów władza, udzielająca koncesji, winna kierować się stopniem posiadanego przez kandydata przygotowania fachowego zarówno naukowego, jak i praktycznego, w połączeniu z kwalifikacjami natury moralnej i etyki zawodowej, oraz latami pracy w zawodzie farmaceutycznym.

O wyniku konkursu winni być zawiadomieni wszyscy ubiegający się o koncesję.

Od orzeczeń, rozstrzygających konkurs, ubiegający się mogą odwołać się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w terminie 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia.

Szczegółowe przepisy o sposobie ogłaszania i rozstrzygania konkursów będą określone w drodze osobnej instrukcji.

Art. 22. Za udzielenie koncesji na otworzenie nowej lub dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej koncesjonarjusz winien wnieść w terminie wyznaczonym opłatę koncesyjną. Wysokość opłaty, zależnie od wielkości osiedla zostanie określona w drodze rozporządzenia, wydanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Opłata ta nie może być niższa od 1000 złotych i nie może przekraczać 3000 złotych.

Art. 23. Koncesja na prowadzenie apteki publicznej wygasa wskutek: a) dobrowolnego zrzeczenia się przez koncesjonarjusza praw, z koncesji wynikających, b) utraty przez koncesjonarjusza obywatelstwa polskiego, c) majątkowej upadłości koncesjonarjusza, d) utraty przez koncesjonarjusza na mocy wyroku sądowego jego praw do wykonywania zawodu aptekarskiego na czas dłuższy niż lat trzy, oraz w razie utraty przez koncesjonarjusza na mocy takiegoż wyroku, tytułu akademickiego, e) śmierci koncesjonarjusza.

Koncesja na prowadzenie apteki publicznej wygasa wskutek śmierci koncesjonarjusza w sposób niżej określony:

1) Jeżeli w razie śmierci koncesjonarjusza pozostaje wdowa, może ona przez czas jej wdowieństwa prowadzić aptekę na podstawie dawnej koncesji męża, z uprawnienia tego wdowa nie może korzystać, o ile

kie dotychczas obowiązywały, nie mogli otrzymać koncesji i byliby w przyszłości takowych pozbawieni.

Ponadto co do niedołęstwa tych osób, władza w myśl brzmienia niniejszej ustawy ma pełną możność niedopuszczania niedołężnych osób do prowadzenia apteki.

ad. p. e) władza również ma prawo zabronić otwarcia apteki, o ile stwierdzi, że urządzenie apteki nie odpowiada wymaganiom. Stwierdzenie, czy ktoś posiada kapitał jest rzeczą niedającą się ustalić w drodze administracyjnej.

Art. 21. Przy wyborze z pośród kilku stających do konkursu kandydatów władza, udzielająca koncesji winna kierować się przedewszystkiem latami pracy w zawodzie farmaceutycznym w połączeniu z kwalifikacjami natury moralnej i etyki zawodowej. Z pośród kandydatów o równej ilości lat pracy zawodowej pierwszeństwo przysługuje kandydatom posiadającym wyższy stopień naukowy.

O wyniku konkursu winni być zawiadomieni wszyscy ubiegający się o koncesję.

Od orzeczeń, rozstrzygających konkurs, ubiegający się mogą odwołać się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w terminie 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia.

Szczegółowe przepisy o sposobie ogłaszania i rozstrzygania konkursów będą określone w drodze osobnej instrukcji.

Uzasadnienie: Art. 21. Poprawki do niniejszego artykułu motywujemy tem, że pierwszeństwo do samodzielnych warsztatów pracy winni mieć ci, co bezpośrednio są z nimi związani i przez to samo są lepiej obeznani z prowadzeniem apteki, ponieważ jedynie praktyka może dać te umiejętności, gdy tymczasem nieraz bardzo wysokie kwalifikacje naukowe dają szerokie pole do zużytkowania swoich umiejętności w innych dziedzinach.

Art. 22. Za udzielenie koncesji na otworzenie nowej lub dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej koncesjonarjusz winien wnieść w terminie wyznaczonym opłatę koncesyjną. Wysokość opłaty, zależnie od wielkości osiedla zostanie określona w drodze rozporządzenia, wydanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Opłata ta przy nadawaniu koncesji na apteki w osiedlach liczących 4 tys. mieszkańców wynosi zł. 500, przy liczbie 6 tysięcy mieszkańców — 1000 zł.

Uzasadnienie: Obciążanie tak wielkiemi opłatami otwierających apteki jest ciężarem nieuzasadnionym, tem bardziej, że przewidywany w projekcie rządowym wykup aptek przenośnych rozwiązujemy w inny sposób w myśl naszych wniosków. W celu uniknięcia niejasności, wprowadzamy ściśle określone normy opłat dla poszczególnych kategorji koncesji.

Art. 23 do p. 3-ciego — jak w projekcie rząd.

była ona sądownie rozdzielona od stołu i łoża z własnej winy lub też zestała wykluczona od spadkobrania.

2) Jeżeli w razie śmierci koncesjonarjusza pozostają małoletni zstępni do spadku uprawnieni, to z wyjątkiem przypadków, kiedy prawo na prowadzenie apteki służy wdowie, zstępni ci mogą na podstawie dawnej koncesji prowadzić aptekę dalej do czasu dojścia do pełnoletności najmłodszego z nich. Tożsamo prawo posiadają małoletni zstępni w razie śmierci, lub ponownego zamążpójścia wdowy po zmarłym koncesjonarjuszu, o ile śmierć ta lub zamążpójście nastąpiły przed dojściem najmłodszego ze zstępnych do pełnoletności.

3) Jeżeli jeden ze zstępnych do spadku uprawnionych pozostałych po śmierci koncesjonarjusza, poświęca się zawodowi farmaceuycznemu, a prawo wdowy i małoletnich zstępnych, zgodnie z postanowieniami p. 1) i 2) wygasło, zstępny ten ma prawo do dalszego prowadzenia apteki na podstawie dawnej koncesji, do czasu uzyskania uprawnień aptekarza, jednakże nie dłużej, niż do ukończenia 30 roku życia. Gdyby zstępny ten przerwał bez ważnych zasługujących na uwzględnienie powodów studja farmaceutyczne lub pracę zawodową dłużej, jak na pół roku, traci on prawo korzystania z koncesji.

Wykorzystanie niniejszego prawa przez jedno z dzieci pozbawia inne możności korzystania z niego.

4) Pełnoletnim dzieciom i innym spadkobiercom służy prawo prowadzenia apteki na podstawie dawnej koncesji w przeciągu jednego roku od dnia śmierci koncesjonarjusza.

W razie śmierci koncesjonarjusza przed uruchomieniem apteki, posiadana przez niego koncesja wygasa, a wymienione w p. p. 1—4 osoby, nie mają prawa do korzystania z koncesji zmarłego.

Z przewidzianych w p. 1 niniejszego artykułu uprawnień nie korzysta mąż zmarłej koncesjonarjuszki.

Przepisy niniejszego artykułu niczem nie naruszają przepisów prawa cywilnego, normujących dziedziczenie i zarząd majątku, stanowiącego urządzenia i inwentarz apteki.

Art. 24. Nikt nie może posiadać więcej nad jedną koncesję na prowadzenie apteki publicznej.

Posiadający już koncesję na prowadzenie apteki publicznej może otrzymać koncesję na prowadzenie bądź otworzenie innej apteki nie inaczej, jak tylko pod warunkiem zrzeczenia się poprzedniej koncesji, w razie uzyskania nowej, oraz tylko w przypadku, kiedy na mocy poprzednio posiadanej koncesji prowadził aptekę nie krócej od lat 5-ciu.

W razie gdyby dwóch koncesjonarjuszy pragnęło w celu zmiany miejsca zamieszkania zamienić się posiadanemi koncesjami, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych może zezwolić na taką zamianę i po stwierdzeniu, że zamiana ta niema charakteru spekulacyjnego. W razie udzielenia zezwolenia, właściwe władze winny wydać nowe koncesje.

Art. 25. Posiadający aptekę publiczną nie może być równocześnie odpowiedzialnym zarządcą, ani dzierżawcą innej apteki.

O ile jeden z małżonków posiada koncesję na pro-

Punkt 3-ci skreślono.

p. 4) Pełnoletnim dzieciom i innym spadkobiercom służy prawo prowadzenia apteki na podstawie dawnej koncesji w przeciągu jednego roku od dnia śmierci koncesjonarjusza.

W razie śmierci koncesjonarjusza przed uruchomieniem apteki, posiadana przez niego koncesja nie wygasa, a wymienione w pp. 1 — 3 osoby mają prawo do korzystania z koncesji zmarłego.

Z przewidzianych w p. 1 niniejszego artykułu uprawnień korzysta mąż zmarłej koncesjonarjuszki.

Przepisy niniejszego artykułu w niczem nie naruszają przepisów prawa cywilnego, normujących dziedziczenie i zarząd majątku, stanowiącego urządzenie i inwentarz apteki.

Uzasadnienie: Art. 23 p. 3) skreślony z tych samych powodów, co art. 19.

Zmianę w ust. 2, p. 4) motywujemy, jako niesprawiedliwy, a wysoce krzywdzący wdowę i sieroty w tym wypadku, kiedy koncesjonarjusz rozpoczął wkłady inwestycyjne.

Ust. 3 p. 4) zmieniamy w myśl zasad słuszności, albowiem małżonek zgodnie z przepisami prawa cywilnego, niezależnie od tego, czy zostaje przy życiu mąż lub żona, w razie śmierci małżonka, korzysta pozostały małżonek z równych praw. Uprzywilejowanie żony w tym wypadku do korzystania z koncesji wydaje się być niczem usprawiedliwione, gdyż mąż również w razie śmierci żony koncesjonarjuszki może być niedołężnym i pozostać bez środków do życia dla siebie i rodziny.

Art. 24

Czas prowadzenie apteki przed uzyskaniem nowej koncesji obniżono do lat 3-ch.

zamiast „może" — „powinno" zezwolić na taką zamianę i t. d.

Art. 25. Posiadający aptekę publiczną nie może być równocześnie odpowiedzialnym zarządcą, dzierżawcą lub pracownikiem innej apteki.

O ile jeden z małżonków posiada koncesję na pro-

wadzenie apteki publicznej, drugi małżonek nie może posiadać takiej koncesji, zarówno jak i być odpowiedzialnym zarządcą, lub dzierżawcą innej publicznej apteki w promieniu 25 kilometrów.

wadzenie apteki publicznej, drugi małżonek nie może posiadać takiej koncesji, zarówno jak i być odpowiedzialnym zarządcą, lub dzierżawcą innej publicznej apteki.

W razie małżeństwa dwojga osób, posiadających apteki, jedna apteka ulega zlikwidowaniu w ciągu roku na zasadach, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu.

Uzasadnienie: Art. 25. Poprawkę uważamy za jasną, uzasadniamy, że tylko jeden małżonek może posiadać aptekę.

Art. 26. Koncesje, posiadane wbrew przepisom ust. 1-go art. 24 i art. 25 zostaną z urzędu cofnięte.

Ponadto koncesje na prowadzenie apteki publicznej mogą być z urzędu cofnięte w przypadkach następujących: a) kiedy apteka zostanie przez koncesjonarjusza unieruchomiona bez zezwolenia władzy, z wyjątkiem przypadków, kiedy unieruchomienie zostało spowodowane siłą wyższą, b) kiedy w razie przerwy w czynnościach apteka nie została uruchomiona w terminie przez władze wyznaczonym, c) kiedy trzykrotnie zostanie ujawnione, że w aptece wydawane są lub przechowywane w celu sprzedaży lub wydawania środki lecznicze zafałszowane lub niedozwolone do obrotu, d) kiedy trzykrotnie zostanie stwierdzone niesumienne przekroczenie taksy aptekarskiej przy pobieraniu należytości za wydane z apteki środki, e) kiedy koncesjonarjusz zostanie na mocy wyroku sądowego pozbawiony prawa wykonywania zawodu aptekarskiego na czas dłuższy od lat dwuch.

Art. 26 do punktu b) włącznie jak w projekcie.

c) kiedy trzykrotnie zostanie ujawnione, że w aptece wydawane są lub przechowywane w celu sprzedaży lub wydawania środki lecznicze świadomie zafałszowane lub niedozwolone do obrotu, d) kiedy trzykrotnie zostanie stwierdzone niesumienne i świadome przekroczenie taksy aptekarskiej przy pobieraniu należytości za wydane z apteki środki, e) kiedy koncesjonarjusz zostanie na mocy wyroku sądowego pozbawiony prawa wykonywania zawodu aptekarskiego na czas dłuższy od lat dwuch.

Uzasadnienie: Art. 26. Należy pociągać do odpowiedzialności tylko za świadome uchybienia przepisów.

Art. 27. We wszystkich wypadkach, kiedy koncesja na otwerzoną już aptekę publiczną bądź wygaśnie, bądź zostanie cofnięta, właściwa władza tam, gdzie utrzymanie apteki w ruchu jest konieczne ze względu na potrzeby miejscowej ludności, może ustanowić przymusowy zarząd takiej apteki i prowadzić ją na rachunek właściciela apteki, a w przypadku, przewidzianym w p. c) art. 23 masy upadłościowej do czasu uruchomienia jej przez nowego funkcjonarjusza, nie dłużej jednak, jak przez 6 miesięcy.

Art. 27. zamiast „może" — „powinna" ustanowić przymusowy zarząd takiej apteki i t. d.

V. O przenoszeniu i dzierżawieniu aptek publicznych.

Art. 28. Właściwe władze mogą udzielić koncesjonarjuszowi apteki publicznej zezwolenie na przeniesienie apteki poza obręb wyznaczonego jej stanowiska.

Zezwolenie to może być udzielone z zachowaniem postanowień art. 17-go tylko z ważnych powodów i po zawiadomieniu koncesjonarjuszów aptek najbliższych, oraz po rozstrzygnięciu możliwych ich zażaleń. Na aptekę przeniesioną właścicielowi jej winna być nadana nowa koncesja za pobraniem przewidzianej w art. 22 opłaty

Art. 28. Właściwe władze mogą udzielić koncesjonarjuszowi apteki publicznej zezwolenie na przeniesienie apteki poza obręb wyznaczonego jej stanowiska.

Zezwolenie to może być udzielone z zachowaniem postanowień art. 17-go tylko z ważnych powodów i po zawiadomieniu koncesjonarjuszów aptek najbliższych oraz po rozstrzygnięciu możliwych ich zażaleń.

Art. 29 — jak w projekcie rząd.
Art. 30 — jak w projekcie rząd.

Art. 31. W każdem zezwoleniu na przeniesienie apteki publicznej winien być określony termin nie krótszy od 6 miesięcy i nie dłuższy od jednego roku, w jakim apteka winna być przeniesiona.

W razie niezachowania tego terminu, zezwolenie wygasa, a opłata przewidziana w art. 28, nie podlega zwrotowi.

W art. 31 skreślono: „a opłata przewidziana w art. 28 nie podlega zwrotowi".

Art. 32. Prawo od oddania w dzierżawę apteki publicznej służy: a) spadkobiercom koncesjonarjusza,

Art. 32 do punktu b) włącznie — jak w projekcie.

uprawnionym do prowadzenia apteki publicznej na podstawie koncesji spadkodawcy (art. 23), jednak na czas nie dłuższy, niż ten, w ciągu którego sami mogą korzystać z posiadanych uprawnień, b) koncesjonarjuszom, dotkniętym niedołęstwem, względnie długotrwałą lub nieuleczalną chorobą, uniemożliwiającą sprawowanie zarządu apteką, c) koncesjonarjuszom, piastującym mandat do ciał ustawodawczych, względnie pełniącym czynną służbę wojskową, jednak na czas nie dłuższy, niż okres piastowania mandatu, względnie pełnienia czynnej służby wojskowej, d) koncesjonarjuszom, uzupełniającym swe studja fachowe, nie dłużej jednak, jak na czas ich trwania.

c) koncesjonarjuszom, piastującym mandat do ciał ustawodawczych, samorządowych lub pełniących obowiązkową służbę wojskową, jednak na czas nie dłuższy niż okres piastowania mandatu.

p. d) — jak w projekcie.

Art. 33 — jak w projekcie rząd.

Art. 34 — jak w projekcie rząd.

Art. 35. Dzierżawca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem, dzierżawcą lub odpowiedzialnym zarządcą innej apteki.

Art. 35. Dzierżawca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem, dzierżawcą, odpowiedzialnym zarządcą, lub pracownikiem innej apteki.

VI. O uruchomieniu aptek publicznych i utrzymywania ich w ruchu.

Art. 36 — 39 jak w projekcie rząd.

VII. O filjach aptek publicznych.

Art. 40. W tych miejscach lub osiedlach, gdzie nie istnieją stałe warunki, wymagane dla otworzenia nowej apteki publicznej, a gdzie powstaje przemijająca lub powtarzająca się w pewnych czasokresach potrzeba udogodnienia ludności zaopatrywania się w środki lecznicze, właściwa władza może udzielić zezwolenia na prowadzenie filji jednej z aptek już istniejących.

Pierwszeństwo do prowadzenia filji winno być w miarę możności przyznane koncesjonarjuszowi jednej z najbliższych aptek publicznych.

Art. 40 — jak w projekcie rząd.

Pierwszeństwo do prowadzenia filji winno być przyznane koncesjonarjuszowi jednej z najbliższych aptek publicznych.

Artykuły 41 — 44 jak w projekcie rząd.

VIII. O zarządzie i odpowiedzialności fachowego personelu aptek publicznych.

Art. 45. Każda apteka publiczna winna być stale kierowana przez odpowiedzialnego zarządcę.

Zarządcą apteki publicznej może być tylko osoba, posiadająca kwalifikacje, wymienione w ust. 1, art. 20 z wyjątkiem punktów d) i e).

Art. 45. Każda apteka publiczna i filjalna winna być stale kierowana przez odpowiedzialnego zarządcę.

Zarządcą apteki publicznej może być tylko osoba, posiadająca kwalifikacje, wymienione w ust. 1 art. 20.

Art. 46 — jak w projekcie.

Art. 47. W razie przemijającej potrzeby, wywołanej chorobą lub koniecznością wypoczynku, koncesjonarjusz, dzierżawca względnie zarządca apteki publicznej mogą przekazać zarząd tej apteki innemu aptekarzowi, nie dłużej jednak, niż na czas 2-ch miesięcy w roku i nie inaczej, jak po uprzedniem zawiadomieniu o tem powiatowej władzy administracji ogólnej.

W razach wyjątkowych, właściwa władza może z ważnych powodów zezwolić na: a) przekazanie zarządu apteki publicznej innemu aptekarzowi na czas dłuższy, niż dwa miesiące w roku, b) poruczenie czasowego zastępstwa zarządcy asystentowi aptekarskiemu.

Art. 47 do punktu a) włącznie — jak w projekcie.

Punkt b), poruczenie czasowego zastępstwa zarządcy asystentowi aptekarskiemu jednorazowo nie dłużej, niż na dwa miesiące.

Art. 48 — skreślono.

Art. 49. Zarządca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem, zarządcą lub dzierżawcą innej apteki.

Art. 49 — Zarządca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem, zarządcą, dzierżawcą, lub pracownikiem innej apteki.

Art. 50 — 52 jak w projekcie rząd.

IX. O aptekach zakładowych.

Art. 57. Do aptek zakładowych mają zastosowanie wszystkie przepisy, dotyczące aptek publicznych, z wyjątkiem postanowień art. 6, pp. 5, 7 i 9, art. 10—24, 26—28, oprócz ustępu 1-go art. 28, art. 29, 35, 38 oprócz ustępu ostatniego, 40—44 i 46, przyczem przepisy wydane na podstawie postanowień p. b) art. 9 winny uwzględnić specjalne warunki i zakres działania aptek zakładowych.

Ponadto do zezwoleń na prowadzenie aptek zakładowych analogicznie stosują się postanowienia ust. 1-go i 2-go art. 13, pp. a) i c) art. 23.

Art. 53—56. — jak w projekcie rząd.

Art. 57. Do aptek zakładowych mają zastosowanie wszystkie przepisy, dotyczące aptek publicznych, z wyjątkiem postanowień art. 6 pp. 5 i 9, art. 10—28, oprócz ust. 1-go art. 28, ust. 1 i 2 art. 13, pp. a) i c), art. 23 i p. a), b) i c) art. 26, art. 29, 35, 38, oprócz ustępu ostatniego, 40—44 i 46.

UZASADNIENIE: Art. 57. Proponujemy zmianę redakcji, ponieważ ostatnie zdanie jest sprzeczne z treścią zdania pierwszego.

1) skreślenie p. 7 art. 6 znajduje uzasadnienie w naszej poprawce zgłoszonej do art. 6 p. 7 uprzednio umotywowanej.

2) powoływanie się na art. 25, jako obowiązujący apteki zakładowe uważamy za nieuzasadnione, a temsamem za zbyteczne czyli powinno brzmieć: od 10—28. Natomiast powinien obowiązywać apteki zakładowe punkt a, b) i c) art. 26.

3) punkty a), b) i c) art. 26 winny obowiązywać i apteki zakładowe ze względu na dobro ludności korzystającej z dobrodziejstw aptek zakładowych.

X. O nadzorze nad aptekami i o rewizjach aptek.

Art. 58 Apteki i dozwolony na podstawie postanowień art. 5 obrót środków leczniczych, oraz fachowy personel aptekarski w zakresie wykonywania zawodu i przestrzegania etyki zawodowej podlegają nadzorowi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i podległych mu władz administracji ogólnej.

Szczegółowe przepisy, określające właściwość poszczególnych władz administracji ogólnej oraz tryb postępowania przy wykonywaniu tego nadzoru, zostaną wydane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 60. Minister Spraw Wewnętrznych może zarządzić dokonanie nadzwyczajnej rewizji apteki przez specjalnego delegata.

Art. 58. Apteki i dozwolony na podstawie postanowień art. 5 obrót środków leczniczych, oraz fachowy personel aptekarski w zakresie wykonywania zawodu podlegają nadzorowi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i podległych mu władz administracji ogólnej.

W sprawach etyki zawodowej władze te przed wydaniem decyzji obowiązane są zasięgnąć opinji właściwych organizacyj zawodowych.

Z chwilą powołania izb aptekarskich, sprawy etyki zawodowej przekazują się izbom aptekarskim.

Szczegółowe przepisy, określające właściwość poszczególnych władz administracji ogólnej oraz tryb postępowania przy wykonaniu tego nadzoru, zostaną wydane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu opinji organizacyj zawodowych.

UZASADNIENIE: Art. 58. Uważamy, że etyka zawodowa nie jest uregulowana żadnemi przepisami prawa, pojęcia etyczne ulegają stałej fluktuacji pod wpływem zmiany warunków życiowych, tylko pracujący w zawodzie będą mogli oceniać należycie czyny jednostek, należących do danego zawodu, przeto władze administracyjne powołane przedewszystkiem do nadzoru nad przestrzeganiem prawa i stojące poza życiem zawodu farmaceutycznego, nie będą mogły należycie oceniać postępowania farmaceutów pod względem etycznym.

Art. 59. — jak w projekcie.

Art. 60. Minister Spraw Wewnętrznych może zarządzić dokonanie nadzwyczajnej rewizji apteki przez specjalnego delegata z wykształceniem farmaceutycznem.

XI. O fachowym personelu aptekarskim.

Art. 61. Fachowy personel aptekarski stanowią aptekarze i asystenci aptekarscy.

Tytuł „aptekarza“ otrzymują te osoby, które:

1) uzyskały w jednej ze szkół akademickich polskich stopień magistra farmacji, bądź w drodze ukończenia studjów farmaceutycznych w tych szkołach, bądź w drodze uznania przez te szkoły posiada-

Art. 61 — p. 2 jak w projekcie rząd.

nego przez nie dyplomu zagranicznego za równoznaczny z dyplomami szkół polskich.

2) po uzyskaniu stopnia magistra farmacji odbyły czteroletnią praktykę w aptece, w czem nie mniej jak roczną praktykę w aptece publicznej w Rzeczypospolitej Polskiej.

Odbycie rocznej praktyki w aptece publicznej nie jest wymagane od osób, które odbyły nie mniej, jak czteroletnią praktykę w aptece wojskowej.

Warunki, w jakich praktyka winna się odbywać zostaną określone w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych po sprawdzeniu, czy osoby zainteresowane posiadają wymagane przepisami niniejszego artykułu kwalifikacje. Wyżej przewidziany (2) termin czteroletniej praktyki względnie trzyletniej praktyki w aptece publicznej skraca się o rok jeden osobom, które uzyskały jeden z doktoratów, określonych w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 64 Zarządcy aptek obowiązani są przestrzegać, aby apteka i praca w niej odpowiadały wszystkim przepisom prawa.

Aptekarze i asystenci aptekarscy obowiązani są stosować się do wydawanych przez zarządcę poleceń w zakresie normowania porządku i ogólnej organizacji pracy.

Art. 65. Równoczesne wykonywanie zawodu aptekarskiego i praktyki lekarskiej oraz lekarsko-weterynaryjnej, jak również posiadanie lecznicy bądź przychodni, jest wzbronione.

Ponadto w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych może być wzbronione aptekarzom i asystentom aptekarskim wykonywanie zajęć ubocznych, uchybiających godności bądź etyce zawodowej lub uniemożliwiających należytą pracę w aptece.

Art. 66. Zarządca apteki obowiązany jest zgłaszać właściwej władzy wszystkie osoby, pracujące w aptece, a należące do personelu fachowego, w terminie do dni 7 od daty rozpoczęcia względnie opuszczenia pracy w aptece. Właściwa władza prowadzi regestrację fachowego personelu aptekarskiego.

2) po uzyskaniu stopnia magistra farmacji odbyły czteroletnią praktykę w aptece publicznej, zakładowej lub wojskowej.

Warunki, w jakich praktyka winna się odbywać zostaną określone w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji organizacyj zawodowych.

Świadectwo na tytuł „aptekarza" wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po sprawdzeniu, czy osoby zainteresowane posiadają wymagane przepisami niniejszego artykułu kwalifikacje po zasięgnięciu opinji organizacyj zawodowych.

Wyżej przewidziany (2) termin czteroletniej praktyki skraca się o rok jeden osobom, które uzyskały jeden z doktoratów określonych w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

UZASADNIENIE: Art. 61. Skreślenie odbywania jednorocznej praktyki zawodowej w aptece publicznej uważamy za wskazane dlatego, że na apteki zakładowe są nałożone jednakowe obowiązki, z czego wypływa, że praca w tych aptekach powinna dawać pracownikom te same uprawnienia, co i apteki publiczne.

Art. 62—63 jak w projekcie.

Art. 64, ust. 1 — jak w projekcie, ust. drugi — skreślono.

UZASADNIENIE: Art. 64. Skreślenie ustępu 2-go motywujemy tem, że wzajemne prawa i obowiązki pracowników kierowników zakładów pracy unormowane są rozporządzeniem Przezydenta Rzplitej Polskiej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. 35, poz. 323), które w art. od 43—51 przewidują obowiązek ze strony pracodawcy wprowadzania regulaminów pracy względnie właściwych obwieszczeń normujących szczegółowo porządek pracy w danym zakładzie pracy.

Art. 65, ust. pierwszy — jak w projekcie, ust. drugi — skreślono.

UZASADNIENIE: Skreślenie ostatniego zdania motywujemy tem, iż każdy obywatel ma możność dysponowania wolnym od zajęć służbowych czasem i wolność tę gwarantuje Konstytucja, natomiast co do kolizji ubocznych zajęć z etyką, powołujemy się na uzasadnienie do art. 58. Nadto nadmienić należy, że tego rodzaju szczególne ograniczenia praw obywatela mogłyby być jedynie przedmiotem ustawy, a nie rozporządzenia, o ileby Konstytucja na taką ustawę zezwalała.

Art. 66. Zarządca apteki obowiązany jest zgłaszać właściwej władzy i izbom aptekarskim wszystkie osoby, pracujące w aptece, a należące do personelu aptecznego fachowego w terminie do dni 7 od daty rozpoczęcia względnie opuszczenia pracy w aptece.

Właściwa władza oraz izba aptekarsaka prowadzi rejestrację fachowego personelu aptekarskiego.

Art. 67—jak w projekcie.

XII. Przepisy ogólne.

Art. 68—74—jak w projekcie.

XIII. Przepisy przejściowe.

Art. 75—jak w projekcie.

Art.76—jak w projekcie, z dodaniem do p. f), iż uczniowie odbywający praktykę w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia złożą egzaminy w przepisanym terminie przed komisją powolaną przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

UZASADNIENIE: Art. 76. Nasze poprawki są konieczne ze względu na przewidziane zniesienie gremjów aptekarskich w Małopolsce, powołanie specjalnych komisyj egzaminacyjnych uważamy za konieczne.

Art. 77—83—jak w projekcie.

Art. 84 i 85. Przepisy artykułów 84 i 85 proponujemy zmienić następującemi postanowieniami:

Art. 84. Aptekarze mogą zakładać apteki homeopatyczne systemem meldunkowym bez ograniczeń, wypływających z niniejszej ustawy.

Art. 85. Apteki homeopatyczne podlegają pod względem nadzoru i zasad prowadzenia przepisom ogólnym niniejszej ustawy.

Aptece homeopatycznej zabrania się wydawać i sprzedawać leki allopatyczne.

Zakres działania aptek homeopatycznych zostanie ustalony rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji organizacyj zawodowych. Winni (pod karami) przekroczenia zakazu, wymienionego w ust. 2 niniejszego artykułu, odpowiadać będą, jak za wykroczenia z art. 98 niniejszej ustawy.

Art. 84. Wszyscy dotychczasowi właściciele aptek homeopatycznych obowiązani są nie później, niż w ciągu 5 lat od chwili wejścia w życie niniejsze ustawy dostosować posiadane przez nich apteki do warunków, stawianych przez tę ustawę aptekom publicznym.

Apteki homeopatyczne, których właściciele nie zastosują się do wyżej (ust. 1) wymienionych postanowień, zostaną z urzędu zamknięte bez żadnego za to odszkodowania, a postanowienia art. 16 nie będą miały zastosowania.

Właścicielom aptek homeopatycznych po wykonaniu przez nich obowiązków, ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwa władza udzieli przewidzianą w ust. 1 art. 81 koncesję przenośną.

Art. 85. W przypadku, gdyby prowadzenie apteki publicznej na podstawie koncesji przenośnej, udzielonej wzamian za koncesję na aptekę homeopatyczną, zagrażało ze względu na jej stanowisko egzystencji innych, już istniejących aptek publicznych, właściwa władza winna, udzielając koncesję przenośną, wyznaczyć w niej inne stanowisko, jednak w tem samem osiedlu.

Art. 86—jak w projekcie.

Art. 87. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia apteki domowe lekarzy i lekarzy weterynarji, mogą być prowadzone nadal na podstawie uprzednio uzyskanych zezwoleń zgodnie z uprzednio obowiązującemi w tej mierze przepisami. Zezwolenia te winny być nie później, niż w ciągu trzech miesięcy od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia okazane właściwym władzom celem regestracji.

Art. 87. Podaną w projekcie treść uzupełnić zdaniem: „apteki te winny być zlikwidowane z chwilą uruchomienia w danej miejscowości apteki publicznej, a najpóźniej w terminie 5-letnim od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

UZASADNIENIE: Art. 87. Motywy art, 5-go do punktu c).

Art. 88. Przewidziane w ust. 1 art. 81 koncesje przenośne mogą być zbywane tak przez pierwszego, jak i przez dalszych właścicieli innym osobom, za uprzednio uzyskanem zezwoleniem właściwej władzy.

Nabywcą jednak może być tylko jedna osoba, posiadająca wymagane postanowieniami art. 20 kwalifikacje. Właściwa władza powinna odmówić udzielenia takiego zezwolenia tylko w przypadku, kiedy nabywca nie posiada tych kwalifikacyj.

Art. 88. Przewidziane w ust. 1 art. 81 koncesje przenośne mogą być zbywane w ciągu lat 15 za uprzednio uzyskanem zezwoleniem właściwej władzy. Po upływie 15-letniego okresu właściciel może zatrzymać koncesję dożywotnio w zrozumieniu niniejszej ustawy, o ile jest aptekarzem.

Nabywcą jednak może być tylko jedna osoba, posiadająca wymagane postanowieniami art. 20 kwalifikacje. Właściwa władza powinna odmówić udzielenia takiego zezwolenia tylko w przypadku, kiedy nabywca nie posiada tych kwalifikacji.

UZASADNIENIE: Art. 88. Uzasadniamy swe poprawki tem, że istnienie dwojakiego rodzaju koncesyj jest sprzeczne z podstawowemi zasadami niniejszej ustawy. Niesłuszna jest rzeczą, żeby jedna koncesja udzielona przez państwo mogła być przedmiotem handlu gdy tymczasem druga kategorja koncesyj jest czysto osobista i niesprzedajna. Koncesja jest uprawnieniem publiczno-prawnem i nie może być przedmiotem swobodnego obrotu, jedyną okolicznością uzasadniającą opóźnienie zastosowania zasad wobec dawnych koncesyj jest zabezpieczenie praw wierzycieli w stosunku do takich aptek nabytych. Wobec czego proponujemy pozostawienie terminu 15-letniego, w ciągu którego wierzyciele mieliby możność rewindykowania swych należności.

Art. 89. W razie śmierci koncesjonarjusza, prowadzącego aptekę publiczną na podstawie koncesji przenośnej (ust. 1 art. 81), spadkobiercy winni zbyć odziedziczoną taką koncesję w terminie nie dłuższym, niż lat 5 od chwili śmierci spadkodawcy. W przypadkach wyżej (ust. 1) przewidzianych, mają zastosowanie postanowienia ust. 2 art. 88. Apteki prowadzone wbrew postanowieniom ust. 1 niniejszego artykułu zostaną z urzędu zamknięte bez żadnego za to odszkodowania, a postanowienia art. 16-go nie będą miały zastosowania.

Art. 90. Każdy nowonabywca koncesji przenośnej obowiązany jest uiścić przewidzianą w art. 22 opłatę koncesyjną.

Wszystkim nowonabywcom właściwa władza będzie udzielać nowe koncesje przenośne.

Art. 93. Przewidziane w art 22 opłaty koncesyjne winny być wpłacane na rachunek specjalnego„ funduszu wykupu koncesji aptekarskich" do instytycji kredytowej, którą wyznaczy Minister Skarbu.

Fundusz wykupu koncesyj aptekarskich jest przeznaczony na opłatę, przewidzianych w art. 91 odszkodowań i pozostaje do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych.

Warunki dysponowania tym funduszem określi Minister Spraw Wewnętrznych z Ministrem Skarbu.

Przewidziane w art. 22 opłaty koncesyjne oraz ewentualne pozostałości z funduszu wykupu koncesyj aptekarskich po opłaceniu odszkodowania za wszystkie w państwie koncesje przenośne, będą wpłacane na rzecz skarbu państwa.

Art. 94. W przypadku, gdyby przewidziane w p. a) art. 92 apteki realne bądź uprzywilejowane były obciążone wierzytelnościami, przewidziane w tym punkcie odszkodowanie będzie przeznaczone przedewszystkim na pokrycie tych wierzytelności. Gdyby zaś wierzytelności te stanowiły obowiązek uiszczenia perjodycznych wypłat na rzecz osób trzecich, wypłaty te winny być przy uiszczaniu odszkodowania skapitalizowane, jako 10-krotna kwota wypłat rocznych.

Art. 95. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Gremja Aptekarzy i wydziały kondycjonujących magistrów we Lwowie i Krakowie zostają rozwiązane.

Minister Spraw Wewnętrznych wyznaczy komisarza, który obejmie zarząd majątkiem Gremium Aptekarzy i wydziałów kondycjonujących magistrów we Lwowie i Krakowie i dokona likwidacji tego majątku, przekazując go na rzecz aptekarskich fachowych organizacyj zawodowych, wskazanych przez te gremja i wydziały.

Wreszcie właściciel nie mając możności dalszego prowadzenia apteki mógłby wycofać swój kapitał. Wypłacanie odszkodowania za koncesje, któremi dysponuje państwo i udziela tytułem darmowym, uważamy za niesłuszne.

Art. 89. W razie śmierci koncesjonarjusza, prowadzącego aptekę publiczną na podstawie koncesji przenośnej (ust. 1 art. 81), spadkobiercy winni zbyć odziedziczoną taką koncesję w terminie nie dłuższym, niż lat 15 od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

(Dalej jak w projekcie).

Art. 90. Każdy nowonabywca koncesji przenośnej obowiązany jest uiścić przewidzianą w art. 22 opłatę koncesyjną.

Wszystkim nowonabywcom właściwa władza będzie udzielać nowe koncesje przenośne w okresie przewidzianym w art. 88.

Art. 91—skreślono.

Art. 92—skreślono.

UZASADNIENIE: Motywy skreślenia art. 91 i 92 wynikają z konsekwencji zniesienia wykupu aptek.

Art. 93. Przewidziane w art 22 opłaty koncesyjne winny być wpłacane na rachunek specjalnego„ funduszu wykupu koncesji aptekarskich" do instytycji kredytowej, którą wyznaczy Minister Skarbu. Fundusz ten jest przeznaczony na zapomogi dla wdów i sierot po aptekarzach. Funduszami temi dysponuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji organizacji zawodowych. Z chwilą powołania izb aptekarskich, funduszami temi dysponują izby aptekarskie.

UZASADNIENIE: Art. 93. Proponujemy zmianę treści w konsekwencji zmiany przeznaczenia opłat koncesyjnych.

Art. 94. W przypadku, gdy apteki realne bądź uprzywilejowane są obciążone wierzytelnościami, wierzytelności te stają się wymagalnemi po upływie lat pięciu od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, o ile termin ich wymagalności nie był zastrzeżony w umowie krótszy, a po upływie lat 15 od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, wszelkie hipoteki i zabezpieczenia wierzytelności na tych aptekach z samego prawa upadają.

UZASADNIENIE: Art. 94. Poprawki wynikają z zasady zniesienia wykupu aptek realnych i uprzywilejowanych celem zabezpieczenia wierzycieli.

Art. 95. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zostają powołane izby aptekarskie, zaś gremja aptekarzy i wydziały kondycjonujących magistrów we Lwowie i Krakowie — rozwiązane.

Specjalna ustawa powoła do życia izby aptekarskie, których zadaniem będzie reprezentowanie spraw zawodowych farmaceutycznych, czuwanie nad etyką zawodową i opracowanie wszelkich poczynań rządowych, dotyczących organizacyj i spraw zawodu apte-

karskiego. Do czasu powołania tych izb, zadania te pełnić będą odnośne organizacje zawodowe: P. P. T. F. i Z. Z. F. P. według kompetencji.

UZASADNIENIE: Art. 95. Konieczność powołania izb aptekarskich wypływa z art. 68 Konstytucji.

Art. 96 — jak w projekcie rząd.

XIV. Postanowienia karne.

Art. 97. Osoby winne przekroczenia niniejszych przepisów lub rozporządzeń na ich podstawie wydanych, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 98—102 ulegną w drodze administracyjnej karze grzywny do złotych stu.

W razie powtórzenia wymienionych wyżej (ust. 1) przekroczeń, winni ulegną w drodze administracyjnej karze aresztu na czas do dwuch tygodni, lub grzywny do złotych dwustu.

Do orzekania o przekroczeniach, przewidzianych w niniejszym artykule powołana jest właściwa władza. Od orzeczenia karnego właściwej władzy można w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce władzy, która orzeczenie wydała, odwołanie do właściwego sądu okręgowego. Sąd ten rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów dotyczących odwołań od wyroków sądów powiatowych (pokoju).

Sąd Okręgowy jednak nie może uchylić orzeczenia z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia przez władze administracyjne.

Na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego stosują się przepisy o wydawaniu policyjnych mandatów karnych.

Art. 97 — jak w projekcie rząd.

„Od orzeczenia karnego właściwej władzy" i t. d. skreślono do końca artykułu.

UZASADNIENIE: Art. 97. Proponujemy skreślenie ustępu końcowego, albowiem postępowania karno-administracyjne zostały uregulowane dla całego państwa rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. Ust. Nr. 38, poz.365), wobec czego odnośne postępowanie jest przewidziane w tem rozporządzeniu.

Art. 98.

Art. 99. Zarządca apteki, aptekarz lub asystent aptekarski winny choćby z niedbalstwa:

1) wydania bez recepty środka lecznicazego, którego wydenie dozwolone jest jedynie za receptą,

2) wydania środka leczniczego przyrządzonego niezgodnie z receptą,

3) wydania z apteki jednego lekarstwa zamiast drugiego,

4) samowolnego zamknięcia apteki w godzinach, w których ona winna być czynna,

5) pobrania za sprzedane z apteki środki, należności ponad obowiązującą taksę z przekroczeniem dozwolonego zarobku, —

będzie karany grzywną do 500 złotych, a w razie powtórzenia karą aresztu do jednego miesiąca lub grzywną do 1000 złotych.

Jeżeli zajdą okoliczności, przewidziane w części 2-ej lub 3-ej art. 98, winny ulegnie karze tamże przewidzianej.

Nadto Sąd może obok kary orzec pozbawienie prawa wykonywania zawodu aptekarskiego na czas od roku jednego do lat pięciu lub na zawsze.

Art. 98—jak w projekcie.

Art. 99—„Zarządca i t. d." do punktu 2-go włącznie—jak w projekcie.

Punkt 3)—Wydania z apteki za receptą jednego lekarstwa zamiast drugiego, o ile to wydanie spowodowało szkodę dla zdrowia.

p. 4)—jak w projekcie.

p. 5) świadomego pobrania za sprzedane z apteki środki ponad obowiązującą taksę lub z przekroczeniem dozwolonego zarobku,—

będzie karany grzywną do 50 złotych, a w razie powtórzenia—karą aresztu do 1 miesiąca lub grzywną do 100 złotych.

Do końca artykułu—jak w projekcie.

UZASADNIENIE: Art. 99. Zmniejszenie kar motywujemy zbyt surowemi postępowaniami w stosunku do skutków wywołanych powyższemi przestępstwami a zbyt niskiemi poborami pracowników.

Art. 100—104—jak w projekcie.

Art. 105—ustęp 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze państwa, górnośląskiej części województwa śląskiego w trzy miesiące po ogłoszeniu z wyjątkiem artykulu 78 i 96, które wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, a w wojewódtwie śląskiem w trzy miesiące po wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie niniejszej ustawy.

Ciąg dalszy artykulu—jak w projekcie.

Sprawy zawodowe.

POSIEDZENIE SEKCJI FARMAC. PAŃSTW. RADY ZDROWIA W DNIU 27 i 29 LISTOPADA 1928 r.

Sprawozdanie oficjalne.

Sekcja Farmaceutyczna Państwowej Naczelnej Rady Zdrowia przy Ministrze Spraw Wewnętrznych na posiedzeniach w dn. 28 i 29 listopada r. ub., którym przewodniczył Dyrektor Departamentu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Dr. Piestrzyński i zastępca jego Dr. Adamski, obradowała nad projektami jednolitych dla całego Państwa ustaw aptekarskiej i drogeryjnej. W posiedzeniu brali udział przedstawiciele Departamentu Służby Zdrowia, Ministerstw Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wojskowych, Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Warszawskiego, Ogólno Państwowego Związku Kas Chorych, aptekarzy, przemysłu chemiczno-farmaceutycznego, Związku pracowników aptecznych i drogistów.

Przedmiotem obrad były głównie wytyczne tych ustaw, a mianowicie: czy detaliczna sprzedaż lekarstw powinna odbywać się tylko z aptek czy i z innych zakładów handlowych, czy należy utrzymać system koncesyjny aptek, jaki zakres uprawnień przyznać drogerjom (detalicznym składom materjałów aptecznych) i czy drogerje mogą być zakładane dowolnie, czy też liczba ich ma być ograniczona.

Po wyczerpującej dyskusji nad powyższemi zagadnieniami uchwalono:

1)dostarczanie lekarstw publiczności powinno odbywać się tylko z aptek jako zakładów, posiadających odpowiednie urządzenia i prowadzonych przez osoby, posiadające należyte przygotowanie teoretyczne i praktyczne,

2) celem prawidłowego rozmieszczania aptek należy utrzymać system koncesyjny,

3) drogerje powinny posiadać wyłączne prawo do sprzedaży trucizn, używanych w przemyśle, technice i gospodarstwie domowem, oraz farb trujących,

4) nadmierna liczba miejsc sprzedaży trucizn jest niepożądana.

Pozatem zaproponowano szereg poprawek do opracowanego przez Departament Służby Zdrowia projektu ustawy aptekarskiej.

USAMODZIELNIENIE ODDZ. FARMAC. WOJEWÓDZTWA LWOWSKIEGO.

Zarządzeniem prezydjalnem został Wydział Zdrowia Publicznego Województwa lwowskiego podzielony na dwa Oddziały, jeden Oddział lekarski, drugi Oddział farmaceutyczny. Kierownikiem Oddziału farmaceutycznego mianowany został inspektor farmaceutyczny magister farm. Stanisław Jezierski.

W zakres działania Oddziału farmaceutycznego wchodzą następujące sprawy:

1) Przepisy i zarządzenia ogólne.
2) Koncesjonowanie aptek.
3) Wykazy aptek.
4) Nadzór nad aptekami i rewizje.
5) Koncesjonowanie droguerji.
6) Koncesjonowanie innych zakładów przemysłu chem.-farmac.
7) Wykazy droguerji łącznie z wykazem sprzedawców sacharyny, eteru i środków odurzających.
8) Nadzór nad droguerjami i rewizje droguerji.
9) Nadzór i rewizje wytwórni przetworów farmac., zakładów produkujących surowice, szczepionki i preparaty organo-terapeutyczne, fabryk wód mineralnych i napojów gazowych, składów farb i wykazy tych zakładów.
10) Wykazy personelu fachowego w aptekach i droguerjach.
11) Opinje udzielane w charakterze eksperta farmaceuty i chemika.
12) Sprawy retaksacji.

Usamodzielnienie Oddziału farmaceutycznego Wojew. lwowskiego jest pierwszym tego rodzaju zarządzeniem w stosunku do inspektorów farm. i powinno być zachętą w dążeniu tychże do uzyskania podobnych kompetencji.

Nadmieniamy, iż Inspektor mag. Jezierski jest honorowym członkiem Oddziału lwowskiego Zw. Zaw. Farmac. Pr. i dzięki energicznej i produktywnej pracy organizacyjnej na terenie Województwa lwowskiego zaskarbił sobie mir i poważanie tak u przełożonych lokalnych jak i Ministerstwa.

Ruch związkowy.

Z ODDZIAŁU WARSZAWKIEGO.

Zgodnie z zapowiedzianym programem uroczysty obchód 25-lecia Tow. „Farmacja" — Oddz. Warszawskiego Z. Z. F. P. odbył się w dniu 6 stycznia. Liczny udział dostojnych gości z P. P. profesorami Wydz. Farmaceutycznego U. W. na czele, oraz serdeczny nastrój towarzyski, jaki panował podczas obchodu, u wielu uczestników pozostawił niezatarte wrażenie na długie lata.

Szczegółowy opis tych chwil wraz z referatem, ilustrującym dzieje największej placówki naszej, podamy w Nr. 2 „Kroniki Farmac."

Ostatnio przyjęci zostali w poczet członków następujący koledzy: *Pawłowski Stanisław, Gertner Stefan, Jakóbczakówna Jadwiga, Penciłło Marja, Nackiewiczowa Janina, Bidziński Józef, Budzyńska Kamilla, Rytel Adolf, Skoryna Ryszard, Wekslichtówna Rachela, Roszkowska Gustawa, Grudzińska Eufemja.*

*

W grudniu r. z. została zawarta umowa z Pow. Kasą Chorych w Żyrardowie. Ze strony Związku umowę podpisali: kol. R. Stocki i delegat pracowników miejscowej apteki kol. *Pawlukiewicz*, ze strony Pow. K. Ch. p. Komisarz *Kazek*.

Z ODDZIAŁU KRAKOWSKIEGO.

Zarząd Oddziału zawiadamia, iż w niedzielę 10 lutego 1929 r. o godzinie 10½ r. odbędzie się w lokalu

własnym przy ul. Mkołajskiej L. 2, II p. doroczne Walne Zebranie członków oddziału krakowskiego Z. Z. F. P. z udziałem generalnego sekretarza Związku, z następującym porządkiem dziennym:

1) Odczytanie protokółu z nadzwyczajnego Walnego Zebrania z dnia 28 października 1928 r.

2) Sprawozdanie: a) Zarządu, b) Kasowe, c) Komisji rewizyjnej.

3) Wybór nowego Zarządu i Komisji rewizyjnej.

4) Wnioski.

W razie braku kompletu odbędzie się następne Walne Zebranie w pół godziny później. Obecność wszystkich członków Oddziału konieczna.

Z ODDZIAŁU LWOWSKIEGO.

Koledzy i Koleżanki posiadający wiadomości o miejscu zamieszkania niżej podanych kolegów, zechcą w jaknajkrótszym czasie zawiadomić o tem, za zwrotem kosztów porta, Oddział Lwowski Związku Zaw. Farmaceutów Pr., Lwów, ul. Mikołaja 15 II p.

Ast. Weintraubówna (dawniej w Czortkowie).
Ast. Schechter (dawniej w Turce)
Ast. Zlatkes (dawniej w Ottynji)
Ast. Scheil (dawniej Bobrka)
Ast. Orbachówna (dawniej Przemyśl).
Ast. Wiesel (dawniej Żurawno).
Ast. Marenin (dawniej Krakowiec)
Ast. Żelawska (dawniej Nowe Bródno).
Ast. Drohlich (dawniej Stanisławów).
Ast. Wegner
Ast. Pesel.
Ast. Reisnerówna
Ast. Kamerman.
Ast. Treister.
Ast. Edel (dawniej Brody).
Ast. Beckówna.
Ast. Silberg.
Ast. Scharf (dawniej Kołomyja).
Mr. Gruber Dawid (dawniej Złoczow).
Ast. Sawczak Jan (dawniej Chełm).
Ast. Teitelbaum Barta (dawniej Radymno).
Ast. Kahane (dawniej Brody).

Z ODDZIAŁU CHEŁMSKIEGO.

Zarząd Oddziału zawiadamia, że dnia 30 stycznia b. r. o godz. 8 wiecz. w pierwszym terminie, a o godz. 9 wiecz. w drugim terminie odbędzie się zebranie walne, ważne bez względu na ilość obecnych członków Oddziału z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie.
2) Wybór przewodniczącego Zebrania.
3) Sprawozdanie kasowe i Kom. Rew.
4) Sprawozdanie z działalności Zarz. Oddz.
5) Wybór nowego Zarządu.
6) Wolne wnioski.

Zarząd uprasza o bezwzględne i punktualne przybycie.

Z ODDZIAŁU GRODZIEŃSKIEGO.

Skład nowego Zarządu Oddziału Grodzieńskiego, wybrany na walnem zebraniu w dniu 20. X. 1928 r.

Prezes — kol. Orański,
Wiceprezes — kol. Sroka,
Sekretarz — kol. Kobylecka,
Skarbnik — kol. Elbaum,
kol. Jezierski i kol. Tomczak.

Komisja Rewizyjna: kol. Niemczynowicz, kol. Matus i kol. Śleszyński.

Wiadomości bieżące.

V. Międzynarodowy Kongres Medycyny i Farmacji Wojskowej. odbędzie się w maju 1929 r. w Londynie. Przedmiotem obrad będzie m. in.: transportowanie rannych drogą wodną i powietrzną, rola pomocy lekarskiej w związku z operacjami, krótkotrwała febra tropikalna, rany naczyń i ich następstwa, analizy fizyczne i chemiczne. Jednocześnie z Kongresem odbędzie się wystawa.

Koncesje na nowe apteki w Warszawie otrzymali: *Aleksander Dluski* na terenie miasteczka Powązki, *Szabin Horochowski* przy ul. 11-go listopada, *Edward Weber* na Żoliborzu, *Kazimierz Zieliński* przy ul. Puławskiej.

Dyplomy magistra farmacji na Uniwersytecie Jagiellońskim w dniu 14 grudnia r. b. uzyskali:

Brendówna Eugenja, Golonkówna Marja, Kalicka Marja Kuhl Leonard, Niecówna Marja, Wojdówna Marja.

Koncesję na aptekę w Mikaszewiczach powiatu Łuninieckiego, wojew. Poleskie, uzyskał prow. farm. *Henryk Kowalski*.

Nowe apteki. Dn. 13. XII. 1928 r. zostały otwarte apteki publiczne: B. Sienkiewicza w Rafałówce, pow. Sarneńskiego, oraz M. Bukowskiego w Łachwie pow. Łuninieckiego, woj. Poleskie.

Obsadzenie katedry farmakognozji na Uniwersytecie Jagiellońskim. Dnia 14 XII. 28 r. Rada Wydz. Lekarskiego Uniw. Jagiel. w Krakowie powołała na stanowisko zastępcy profesora farmakognozji i dyrektora Zakładu Farmakognostycznego D-ra i M-ra Farm. Witolda Rawitę-Witanowskiego.

OD WYDAWNICTWA.

Z przyczyn natury technicznej, niezależnych od Wydawnictwa, wydanie numeru niniejszego uległo opóźnieniu. Numer następny ukaże się w końcu bieżącego miesiąca.

Redakcja i Administracja „Kron. Farmac." czynne od godz. 11 do 3 codziennie oprócz niedziel i świąt.
Warszawa, Bracka 18 m. 30. Telefony 323-18 136-20. Konto czekowe P.K.O. 8 491
Ceny ogłoszeń: 1/1 str. 90 zł. 1/2—50 zł. 1/4—25 zł. 1/8 14 zł. 1/16 7 zł., przed tekstem i na ostatniej stronie okładki o 10% drożej.

REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: Kazimierz Dąbrowski.
WYDAWCA: Zw. Zawod. Farmac. Prac. w Rzeczplitej Polskiej.

Druk. „WSPÓŁCZESNA". Szpitalna 10. Tel. 193-95